

H. G. Ewers

POKOJ TISÍCE HRŮZ

Přeložila Anna Štorkánová

1.

Kas Čubaj se z osobních důvodů snažil vyhýbat majorovi Čaji Kuluovi jak to jen bylo možné. Bohužel to vždycky možné nebylo. Perry Rhodan sestavoval své komando bez ohledu na vzájemné sympatie a antipatie.

Jenže v této chvíli si teleportér nic nepřál toužebněji než pobývat ve společnosti Čaje Kulua, neboť tam, kde byl major, se nalézala stíhačka, se kterou přistáli na Truktanu. Jen z tohoto místa mohl být řízen plán na osvobození Velkého administrátora.

Ras si vyčítal, že okamžitě po uvěznění Arkha Trola neteleportoval Rhodana a Marshalla. Když se o to pokusil později, vznášející se roboti z ocelové pevnosti už stačili zasáhnout. Přistál v modrozeleném energetickém poli a unikl jen s vypětím všech sil.

Ted' se skrýval v poli, na kterém rostlo cosi podobného kukuřici. Byl nucen nečinně přihlížet, jak jsou Velký administrátor i šéf Sboru mutantů odváženi. Vznášející se roboti je zneškodnili vibračními zbraněmi a nyní se s Pozemšťany pohybovali směrem k pevnosti.

Když se v blízkosti objevilo pět malých, bytostí s Červenohnědou kůží, Ras Čubaj padl k zemi. S překvapením si uvědomil, že jsou humanoidní. Byly ale vysoké nanejvýš metr, měly vyklenutá záda a veliké, zářivě modré oči, které nevinně shlížely na svět.

Rasův údiv stoupí, když u jednoho z rudokožců uviděl svůj symbolizační opasek. V každém případě si aspoň myslel, že jde

o opasek, který vlastně patřil bytosti s modrou kůží, a který zahodil na útěku před vznášejícími se roboty, aby ho neprozradila vysílačka v kulaté přezce.

Tento přístroj, to už teleportér věděl, vysílal v odstupu přesně 17 minut a 32 vteřin rádiové impulzy. Posádka CRESTU IV se domnívala, že tyto impulzy slouží nositeli opasku k určení individuální identifikace, rasové příslušnosti a zařazení do společenské struktury na Truktanu, případně i k přesné lokalizaci nositele.

Plán akce vycházel z nápadu vybavit agenty dokonalou maskou a ukořistěnými symbolizačními opasky.

Patrně byl ale přehlédnut nějaký důležitý faktor. Jinak se nedala vysvětlit skutečnost, že Arkh Trol byl brzy po návratu na Truktan zajat a vyslýchán.

A teď si tady pobíhají humanoidní rudokožci, klidně si nosí symbolizační opasky Modrých a nikdo si jich nevšímá.

Ras Čubaj se nadzvedl. Stále ještě měl na sobe bioplastovou masku Modrého. Natáhl ruku po jednom trpaslíkovi a musel se smát, když se tvor začal natřásat jak páv.

Pět rudokožců ztuhlo. V jejich modrých očích se objevilo zděšení nad Modrým, který ze sebe vydává neznámé zvuky. Když utekli, Ras Čubaj jen zavrtěl hlavou.

Musel zmizet a nemohl teleportovat. To poslední byl faktor, se kterým se nepočítalo. Existovalo jen málo národů, které byly schopné přesně změřit strukturání zakřivení pětidimenzionálního prostoru, které vzniká při teleportačním skoku. Ale právě na Truktanu to uměli.

K prvnímu úkrytu se dalo dorazit po čtyřech hodinách chůze. Pokud člověka nezaměří kuželoví roboti. . .

Perry Rhodan se pokoušel rozluštit zvuky, které zaléhaly k jeho sluchu. Po chvíli zjistil, že to cvakají jeho vlastní zuby.

Ale zimnici neměl.

To, co otřásalo jeho tělem bránilo mu v klidu přemýšlet, byly účinky vibrační střely.

Pokusil se otočit hlavu nalevo, kde měl být šéf Sboru mutantů, ale nepodařilo se mu to. Nevládl svým tělem, přesto vnímal, co se kolem něho děje.

Perry Rhodan věděl, že leží na antigravitačních nosítkách. Viděl roboty, pokud se dostali do jeho zorného pole, jak se vznášejí a zaslechl zasténání.

Uniklí

Rhodanovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že lidský hlas neslyšel. Byly to jen myšlenkové impulzy.

John Marshall musel myslet opravdu intenzivně, protože jen tak mohl Velký administrátor zachytit jeho poselství. A on sám si patrně předtím se stejnou intenzitou pokládal otázku.

Takže tedy unikl. Ras Čubaj teleportoval do bezpečí.,

Ne! Přišel nový myšlenkový impulz. Ale teleportoval. Nebezpečí lokalizace. Pesky!

Rhodanovy telepatické schopnosti byly vyčerpány. John Marshall to nejspíš pochopil, proto byla jeho zpráva tak stručná. Velký administrátor nyní litoval, že se nikdy nesnažil posílit své jisté nadání k paraschopnostem.

Telepat cosi zamumlal a Rhodan teprve po chvíli pochopil. John mu chtěl říct, že zachytil impulzy cizí inteligence.

Před Rhodanovýmá očima vyvstala stometrová stěna pevnosti. Materiál, ze kterého byla vyrobena, se modročerveně leskl a strukturou připomínal pozemskou terkonitovou ocel. Tohle už věděli. Za kovovou zdí vystupovaly kupole dělostřeleckých věží, jejichž tvar byl poněkud zkreslen účinkem modrozelené ochranné clony, která zahalovala celou pevnost. Po Guckyho lehkomyšlném pokusu Rhodan věděl, že se tento ochranný štít podobá pozemským vysokoenergetickým zátěžovým štítům. Teleportéři přes něj nemohli proniknout, jak se myšob přesvědčil na vlastní kůži. V tomto ohledu se podobal dítěti, které taky nevěří, že kamna pálí dokud si na ně nesáhne.

Rhodan se vždycky divil, proč se na Guckyho nikdy nedokáže opravdu rozzlobit, a možná to bylo právě tím, že myšob měl

mentalitu malého dítěte. A na děti člověk nedokáže být zlý.

Vpředu se otevřela ohromná brána.

Rychlost vznášejících se nosítek opět stoupla. Rhodan s překvapením zjistil, že ocelové zdi jsou silné nejméně třicet metrů. Jak se to slučuje s technikou, která disponuje energetickými zátěžovými clonami, zůstávalo záhadou. K čemu tak masivní zeď, když clona chrání lépe a pokud vysadí, zeď chrání jen o několik vteřin déle?

Ale divil se ještě víc, když byla nosítka dopravena na nádvoří, obestavěné komplexem budov, které byly zajištěny další ochrannou clonou.

Očekávali snad stavitelé této pevnosti útok zevnitř?

Rhodan pocítil novou naději. Nikdo, kdo šíje jistý věrností a disciplínou vlastních lidí, se nemusí uzavírat za zdi už jednou zvenku chráněné. A pokud to dotyčný dělá, je jisté, že své vlastní lidi ovládá jen násilím. Pak by nemělo být těžké najít uvnitř pevnosti spojení.

Liják se spustil v okamžiku, kdy se plazil přes plantáž ovocných rostlin. Úrodná půda se změnila v bahno. Oblečení Modrého, které měl Ras Čubaj na sobě, sestávalo z krátké sukně skotského střihu, široké bílé halenky a sandálů s řemínky kolem lýtek. Rozhodně to nebyl ideální oděv pro útěk přes rozbahněná pole.

Děšť ustal stejně náraz jako začal. Počasí bylo patrně řízeno centrálně a rostliny musely dostat denní příděl vláhy.

Čubaj utíkal dál v předklonu. Brzy měl pocit, jako by nosil podpatky. Bláto se lepilo na tenké podrážky, takže je stále musel čistit. Oddechl si až na obilném poli, kde ještě nepršelo.

Posadil se mezi řádky, důkladně si očistil obuv a s odporem se podíval na sukni, kterou muži z CRESTU IV po jmenovali Kelt kvůli podobnosti se starodávným pozemským místním oděvem. Ta věc mu visela kolem boků jak kus hadru a bránila mu v pohybu.

Pokračoval dál, až se dostal k výběžkům pohoří. Po obličeji mu

stékaly potůčky potu, ale nebyl to jeho vlastní, nýbrž jen z bioplastové masky.

Když za sebou zaslechl šramot, instinktivně padl do jakéhosi příkopu, převalil se na záda a vzhlédl.

Něco přes něj přelétlo. Tak rychle, že nedokázal rozeznat, co to bylo.

Že by byl jeho útěk u konce? Objevili ho vznášející se roboti?

S ulehčením zaregistroval chlupatou tlapu, současně si ale všiml dlouhých tesáků a krvelačně svítících žlutých očí. Sáhl po šokéru a zjistil, že zbraň na útěku ztratil.

Dravé zvíře!

Svým způsobem to bylo nepravděpodobné na planetě, kde téměř každý čtvereční metr byl zemědělsky využíván, ale bylo to tak. Zvíře zavrčelo a posunulo se blíž.

Ras Čubaj se nadzvedl, pomalu si klekl a napjal svaly. Sledoval oči zvířete, a jakmile zasvítily, vyskočil z prolákliny.

Dravec narazil na skalní stěnu a zařval. Okamžitě se otočil a zaútočil znovu.

Ras se vrhl stranou. Popadl veliký kámen a hodil.

Byl to nepříjemný zvuk, když kámen

narazil do oka bestie. Zvíře vyrazilo chraptivý řev a svezlo se kus ze svahu.

Ras Čubaj naopak utíkal nahoru. Když se otočil, viděl, že dravec ho pronásleduje. Opět hodil kámen, ale tentokrát minul. Zvíře bylo pochopitelně mnohem rychlejší než on a beze zbraně mu nemohl uniknout.

Ale nehodlal se vzdát. Vyšplhal na příkrý sráz a nahoře zjistil, že stojí na skalní věži o průměru asi pěti metrů. Aby se dostal na protější, musel by překonat propast o šířce nejméně deseti metrů.

S horečnou rychlostí přemýšlel, jestli je lepší nechat se roztrhat nebo teleportovat a riskovat, že si ho roboti zaměří. Tím by ale ohrozil i Perryho Rhodana.

Rozhodl se pro osobní risk.

Popadl uvolněný kámen a hodil. Tentokrát byl sice dravec zasažen, přesto neustal v pronásledování. Čubaj naznačil skok, ale těsně nad okrajem skalní věže uhnul, padl na zem a odkulil se. Zvíře skočilo, ztratilo rovnováhu a zřítilo se do hlubiny.

Nosítka se vznášela pod klenbou, podobnou stropům ve sklepech, a v příštím okamžiku se ocitla na úzkém můstku, který se bez jakéhokoli nosníku vznášel v. proluce mezi domy.

Jen překonali můstek, už byli vpuštěni do válcovité stavby, jejíž zdi odrážely světlo vnějších smyslů robotů. Byla příliš velká tma, než aby se daly rozeznat podrobnosti. O několik vteřin později se před nimi objevila hladká zeď, ve které se otevřel vstup podobný štole.

Otřes, způsobený vibrační zbraní pomalu ochaboval a Rhodan mohl jasněji myslet. Přesto se nedokázal vyznat ve změti vzájemně propojených budov. V podstatě byl nucen konstatovat, že pevnost sestává pouze z krychlových, kvadratických, válcových nebo polokulových kovových staveb. Ale to v žádném případě nebyly všechny použité stavební prvky. Vypadalo to, jako by si na Truktanu dali dostaveníčko stavitelé celé galaxie, aby spolu soutěžili. Velkému administrátorovi to v jistém smyslu připomínalo gigantické fragmentální lodi Posbiů. Rozdíl byl jen v tom, že pevnost byla stacionární.

Ale bylo tomu tak opravdu?

Perry Rhodan odsunul tuto myšlenku jako příliš fantastickou a iracionální.

Aniž by pohnul hlavou, zašeptal: „Co dělají myšlenkové impulzy?“

„Nic se nezměnilo, pane. Patrně odstínění,“ odpověděl Marshall.

K dorozumění mohlo dojít jen proto, že oba už částečně ovládali své tělo. Spojení se uskutečňovalo pomocí maličkých mikrofónů, voperovaných do hrtanu a impulzních zesilovačů, zapuštěných

pod lebeční kostí. Šlo o typické vybavení agentů, které patřilo do běžných zásob na palubě CRESTU IV. Nikdo nemohl obsah řeči odposlouchávat, protože text byl automaticky kódován a dekodován. V nejhorším případě mohlo být zaměřeno rozptýlené záření. Aby k tomu nedošlo, předávaly se pouze krátké zprávy a s dlouhými přestávkami.

Náhle se nosítka zdánlivě bez opory propadla do hloubky. V Rhodanově zorném poli se objevila rotující koule na modře svítícím podstavci. Na plášti koule zasvítily podivné symboly a zase zmizely. Najednou byla zima. Vznášející se roboti se přiblížili a svým vyzařováním mírnili ledový chlad.

„Ona myslí!“ hlásil Marshall.

Rhodana to nepřekvapilo. Během svého života zažil tolik, že neměl důvod pochybovat o přemýšlející kouli.

„Co si myslí teď?“

„Solvejžinu píseň od Edvarda Griega, pane.“

Perry Rhodan sebou škubl. „A teď, John?“

„Ona myslí v Hornérových hexametrech.“

„No dobře. O to se nebudeme starat. Koule reprodukuje cizí myšlenky. Nevědomky jsem si vzpomněl na Peer Gynta a Odyseu. Jestli se odtud chceme dostat se zdravou kůží, nesmíme se zabývat podružnostmi.“

Antigravitační nosítka nyní přelétala nad talířovitou konstrukcí o průměru asi stovky metrů. Když se pohybovali po jejím horním okraji, nastala téměř úplná tma. Vypadalo to, jako by veškeré světlo bylo absorbováno kuželovitým objektem těsně nad talířovitou stavbou, jen základ této stavby namodrale svítil. Perry Rhodan hleděl přes toto světlo jako by to bylo okno. Viděl, jak se tam pohybují obrovité stíny se šesti údy, s polokulovými hlavami a čtyřma svítícíma očima.

Než se mohl podívat pořádně, talířovitá budova byla za nimi. Přesto měl pocit, jako by se klíčovou dírkou podíval na největší tajemství galaxie M-87, pochopitelně aniž by je rozluštil.

Najednou promluvil na Marshalla: „Není vám divné, že naše

translátorová pozitronika v relativně krátké době odhalila strukturu centrálního idiomu, daleko rychleji než například u řeči Gurradů, kteří žijí teritoriálně podstatně blíž k Zemi?"

„Nevím, kam tím míříte, pane. Živé bytosti z galaxie M-87 prošly naprosto jiným biologickým vývojem než inteligence domovské galaxie," namítl Marshall. „Tady dominují druhy se šesti údy."

„Právě! A teď přemýšlejte, Johne! Copak v naší translátorové pozitronice nebyla zachycena řeč inteligentních bytostí se šesti údy ještě dřív, než jsme byli vrženi do M-87?"

„Řeč Haluťanů!" odpověděl okamžitě a překvapeně Marshall. „Vy si myslíte, že řeč Haluťanů je příbuzná s centrálním idiomem?"

„Možná. Připravme se na různá překvapení. Od Mléčné dráhy přes Magellanovo mračno k M-87 vede Červená nit."

„To je fantastická myšlenka, pane." „Logická, můj milý. Jakmile se vrátím

na CREST IV, pověřím profesora Isensteina matematicko lingvistickou analýzou."

Ras Čubaj se dostal před jeskyni, ve které byly schované oděvy s letovými agregáty. Trnitý keř maskoval nízký vchod, takže ze vzdálenosti několika kroků nebyl vůbec vidět.

Přesto se zdálo, že tři bytosti s rudou kůží Čubaj si je pojmenoval Rudí ji objevily.

Teleportér ztuhl. Lekl se ne snad toho, že vycházeli z jeho úkrytu, ale že všichni tři měli symbolizační opasky, což byla výsada Modrých.

Tito tvorové nemohli opasky získat běžnou cestou. Ano, viděl jednoho z Rudých, jak se opásal jeho páskem. Ale kde jej vzali další dva?

Než mohl dojít k nějakému závěru, Rudí zmizeli.

Ras zavrtěl hlavou a vlezl do jeskyně. Ulevilo se mu, když tu našel všechny tři kombinézy. Rudí na něj neútočili a už to, že

navzdory pravidlům nosili symbolizační opasky Modrých, muselo znamenat, že nejsou ve spojení s vládci pevnosti.

Natáhl si kombinézu, zapnul generátor deflektoru a vyšel z jeskyně. Tam aktivoval antigrav a pulzní pohon a letěl, těsně nad dnem rozsedliny, hlouběji do hor.

O deset minut později byl na konci rozsedliny. Terén prudce stoupal. Ve výšce asi dvou tisíc metrů se Ras obrátil víc k severu. Jako orientační bod mu sloužily tři horské vrcholky, pokryté věčným ledem. V myšlené těžnici trojúhelníku, jehož vrcholy tvořily špičky ledovců, probíhala hluboká rozsedlina.

Byla široká přesně pětáctýřicet metrů a Ras Čubaj si moc dobře pamatoval majorovy kletby, když pilotoval stíhačku mezi skalními stěnami. Disková loď o průměru třicet pět metrů, konstruovaná pro superrychlosti, se v pomalém letu ovládala hůř než kluzák.

Ještě než se spustil do propasti, v blízkosti se vynořila postava v pozemské kombinéze.

Byl to teleoptik Ralf Marten. Díky svým paraschopnostem viděl Rase Cubaje i přes deflektor.

Společně se snášeli dolů a teleportér si tak uspořil hledání místa přistání stíhačky.

Vstup v podlaze diskové lodi byl otevřený, v centrále seděl Čaj Kulu a už na teleportéra čekal.

Ras Čubaj podal hlášení podle vojenských pravidel, protože major byl pro tuto akci velitelem, i když každý mutant měl dalekosáhlé pravomoci a v případě nouze byl nadřazený i Solárnímu maršálovi.

Kulu přikývl. Ras znal jeho mlčenlivost. Proto taky nečekal, že major něco řekne a rovnou se zeptal: „Budete se řídit příkazem, majore?“ „Nezbývá mi nic jiného. Škoda té krásné stíhačky.“

Ras pokrčil rameny. Podle rozkazu operace Dunění bubnu nesměli v případě zajetí Perryho Rhodana za žádnou cenu se stíhačkou zaútočit ani s ní opustit planetu. Velký administrátor dal všem účastníkům operace jasně na srozuměnou, že se mají

pokud možno vyhnout násilným střetům. Nalézají se v úplně cizí galaxii a nikdy se nebudou moci vrátit do domovské Mléčné dráhy, pokud se jim nepodaří získat přátelství a podporu nějaké vysoce vyvinuté rasy z galaxie M-87. Na druhou stranu nesměla stíhačka padnout do cizích rukou. To znamenalo, že ji budou muset opustit a odstřelit. Exploze atomové trhaviny bude zároveň

signálem pro Rhodana, že záloha se podle plánu stáhla do bezpečného úkrytu a zasáhne, až to bude nutné.

Marten se centrálním výtahem dopravil do nákladního prostoru, kde měl připravit k transportu malý transmitter.

Major Kulu se posadil před hyperkom a vyslal identifikační heslo na CREST IV.

O několik vteřin později se na obrazovce objevil Atlan.

„Věděl jsem, že to tak dopadne, majore," prohlásil rozzlobeně.

„Ale jednoho starého, hloupého Arkonidana přece není nutné poslouchat!"

„Ano, pane!" odpověděl Kulu s nehybným obličejem.

Admirál si odkašlal a poněkud klidněji pokračoval: „Vaše hlášení, majore!"

Čaj Kulu pohybem ruky zavolal teleportéra. Když se Ras Čubaj, stále v dokonalé masce, dostal před snímací kameru, Arkonidan se zeptal: „Kdo to je?" „Ras Čubaj, pane. Vládcí pevnosti museli mít podezření a nejspíš to souvisí s přístrojem, který jsme sebrali Modrému. V každém případě byl Arkh Trol zajat a podroben bleskovému výslechu. Pak jednali neobyčejně rychle, pane."

„V každém případě rychleji, než my," prohlásil suše Atlan.

„Nemohl jsem Velkého administrátora a Marshalla dopravit do bezpečí, protože jsem byl zajat energetickou clonou.

Oni dokáží zaměřit strukturální změny při teleportaci. Velký administrátor

Marshall byli přemoženi roboty. Kuželovité stroje použily vibrační zbraně, které člověka nezabijí, ale vyřadí ho z boje."

„Jaká útěcha!" prohlásil Atlan. „Co bude dál? Domníváte se, že se roboti od Arkha Trola dověděli něco o CRESTU IV?"

„Ne, pane. Nic tomu nenasvědčuje. Modrý neměl možnost získat objektivní informace o svém pobytu na palubě CRESTU IV a na druhé straně téměř stále viděl jen Skoary, takže při hypnovýslechu patrně mluvil hlavně o Skoarech. Vyhodnocení jeho výslechu musí vést k závěru, že Rhodan a Marshall jsou Modří, kteří spolupracují se Skoary a dostali se na Truktan ve skoarské lodi."

„Proč něco dělat jednoduše, když to jde složitě. Mohli jsme jednoduše pevnost zničit. Místo toho se Velký administrátor vystavuje nebezpečí života a nakonec budeme muset stejně nechat promluvit zbraně."

„Nepřísluší mi posuzovat jednání Velkého administrátora," řekl pokorně Čubaj. „Máte pro mě nějaké rozkazy, pane?"

Atlan se usmál. „Ano. Zapomeňte, co jsem řekl."

„Ano, pane. Plán Dunění bubnu se rozběhne za pět minut standardního času."

„Zlomte vaz," řekl Atlan a Čaj Kulu přerušil spojení. Pak zapojil předem připravený časový spínač roznětky nálože ve stíhačce. Od tohoto okamžiku měli deset minut na to, aby se dostali do bezpečí. Letové kombinézy už měli na sobě, kapsy naplněné mikrovýstrojí a potravinovými koncentráty, a tak mohli okamžitě vyrazit.

Ralf Marten je čekal v nákladním prostoru. Vedle něj stál malý transmitter, který představoval jejich jediné spojení s CRESTEMIV.

Čaj Kulu a Marten si přehodili přes ramena popruhy přístroje, zatímco Ras si upevňoval tornistru s hyperkomem. Krátce poté zapnuli letové agregáty, proklouzli otevřenou příčkou a vzdalovali se nejvyšší možnou rychlostí. Přistáli v širokém údolí.

Sotva se jejich nohy dotkly země, za horami vyšlo druhé slunce a svit slunce Truk pobledl v porovnání se září atomového

výbuchu. O několik vteřin později se země pohnula. Po svazích hor se svezly laviny kamení a vrcholky, původně pokryté ledem, byly poprvé černé a holé. Nad nimi stoupal hřibovitý oblak.

2.

Antigravitační nosítka klesala a Perry Rhodan pozorně sledoval nesčetné, vzájemně pospojované budovy. Pokoušel se najít znaky jednotícího stylu, ale bez úspěchu. Vypadalo to, jako by se na vybudování pevnosti podílely tisíce různých národů.

„Pozor!“ zazněl z impulzního zesilovače Marshallův hlas a Rhodan zvedl hlavu.

Uviděl jasně osvětlenou halu, přístroj uprostřed ní a Modrého pod ním. Bezpochyby se jednalo o snímač mozkových vln. Funkce každého přístroje do jisté míry určuje jeho vzhled, a tak i zde byly jen malé odchylky od výslechových mechanismů Pozemšťanů.

Ačkoliv z hlediska Pozemšťanů vypadali všichni Modří stejně, přesto měl Rhodan dojem, že bytost pod detektorem je jeho bývalý zajatec Arkh Trol. Vládci pevnosti se jistě chtěli dovědět víc o jeho zážitcích z vesmírné lodi.

Náhle se detektor prudce nadzvedl, robot stojící na zemi se dvakrát otočil kolem své osy a vzduch se zachvěl vzdáleným duněním.

„Akce Dunění bubnu,“ zašeptal Velký administrátor do hrtanového mikrofonu.

V duchu si blahopřál, že zvolil tak drastický způsob předání informace. To, že zvenku nepřišel jediný signál a skutečnost, že Marshall neobdržel žádné telepatické poselství od Guckyho, svědčilo o absolutním zaclonění pevnosti. Silný atomový výbuch byl za těchto

okolností jedinou možností, jak oznámit provedení plánované akce.

„Doufejme, že se Atlan bude držet zpátky,“ řekl John Marshall.

„Bude, na to se spolehněte!“ odpověděl Rhodan. „Každý problém nelze řešit hrubým násilím. Snad jedině v případě krajní nouze.“ Pak se odmlčel, protože několik robotů zaujalo výhružný postoj. Patrně zpozorovali, že zajatci spolu komunikují.

Vznášející se roboti si nevšíмали tlakové vlny, způsobené výbuchem, a strkali svoje zajatce blíž k detektoru, jako by chtěli zvýšit jejich ochotu vypovídat.

Přístroj zabzučel a kontrolky na helmě se rozsvítily. Modrý začal mluvit.

Hned po prvních slovech bylo oběma maskovaným Pozemšťanům jasné, že to je skutečně Arkh Trol. Z jeho koktání vyšlo najevo, že se domnívá, že byl unesen Skoary, a později byl pomocnými silami Skoarů, náležejícími k jeho národu, dopraven zpátky na planetu.

Detektor mozkových vln se podle všeho pokoušel dostat hlouběji ho jeho vědomí. Docílil tím ale jen naprostého zmatení jeho mysli. Arkh Trol ze sebe vydával už jen neartikulované zvuky. Bzučení přístroje zesílilo.

Rhodan sevřel rty. Vyznal se v konstrukci těchto přístrojů natolik, aby chápal nesmyslnost a nebezpečnost dalšího nebo zesíleného výsledku.

Předvídaný konec na sebe nedal dlouho čekat. Tělo Arkh Trola se vzepjalo, ztuhlo a těžce skleslo zpátky.

Bytost s modrou kůží byla mrtvá, zavražděná svými pány, kterým v podstatě zůstala věrná.

Tato událost přitlumila Rhodanův optimismus. Původně se domníval, že by se s vládci pevnosti mohl domluvit po dobrém. Vycházel z logické úvahy, že inteligentní bytosti se ve svých činech řídí rozumem. Podle všeho se mýlil. Při hodnocení neznámých musel vzít v úvahu, že jeho i Marshalla považují za Modré, kteří zradili.

Otočil hlavu ve stejném okamžiku jako Marshall a pohledy obou mužů se setkaly. Věděli, že si rozumějí. Zatím budou dál

hrát role Modrých. Výslechu se nemuseli obávat. Oba skrývali nejtajnější myšlenky za hypnoblokem.

Velký administrátor si bezděčně vzpomněl na humanoidní modrooké trpaslíky, kteří se zmocnili opasků téměř v tom okamžiku, kdy je on a John odhodili. Roboti to nezaregistrovali. Rhodanovi to připadalo zvláštní. Tito trpaslíci s rudou kůží patrně hrají na Truktanu nějakou zvláštní roli.

Detekční přístroj i s tělem Arkh Trola byl uchopen tažným paprskem a v okamžiku zmizel ve stropním otvoru, který byl hned poté zakryt lamelovým uzávěrem.

Otevřely se jiné dva otvory.

Dolů se snesly dva nové detektory, dosedly na kontakty v podlaze a začaly bzučet. Rhodan cítil, jak ho uchopila dvě kovová tykadla a opět byl ochromen. Robot ho přenesl k přístroji a helma se snesla na jeho hlavu.

Perry Rhodan se soustředil na vztyčení silného hypnobloku. Strach neměl. S touto možností počítal a kdyby chtěl, mohl se za pomoci výstroje siganské výroby osvobodit.

Nemohl otočit hlavu a neviděl Marshalla, ale jak ucítil praskání v ušních bubíncích, věděl, co telepat udělal. Pomocí myšleného příkazu aktivoval siganský impulzní odrazník. Tím budou posíleny a odráženy paraenergetické sondy detektoru, což automaticky vede ke zničení veškerého jištění přístroje.

„Nechtě si ty vtipy, Johnne,“ nařídil Rhodan, ačkoliv nedokázal potlačit škodolibý úsměv. Vyslýchací pozitronika sotva dokáže sdělit pravou příčinu poruchy. Na druhou stranu Rhodan chtěl, aby se neznámí dověděli jeho verzi událostí, a to vyžadovalo podstoupit výslech.

Než k tomu došlo, výslech byl přerušen. Muži byli položeni na nosítka a detektory zmizely ve stropním otvoru.

Rhodan si pomyslel: Neopatrné a nelogické. Nikdo nepovažuje za nutné prohledat nás. Sice vypadáme jako Modří a nosíme jejich hnědý stejnokroj, ale oni

se domnívají, že pracujeme pro Skoary, tedy že jsme agenti.

Považují vládci pevnosti, svoje poddané za tak málo nápadité, že nevěří na možnost infiltrace?

Uplynulo asi deset minut. Pak se oba detektory opět snesly od stropu dolů, roboti Pozemšťany posadili do křesel a přilby dosedly na hlavy.

Tentokrát Rhodan cítil paprsky pátrající v jeho mozku. Touto cestou se vyslýchací pozitronika dověděla, že oba „Modří“ pocházejí z Truktanu. Před časem je naverbovalo skoarské komando a odvěklo k výcviku do kosmu. Před několika měsíci podle Času této planety byli dopraveni zpátky a měli počkat na příchod speciálního komanda.

Velký administrátor věděl, že to je věrohodná výpověď. Tvrdé přistání skoarské lodi, ve které byl jistě sám Skoarto, bylo důkazem.

A to, co se cizinci neměli dovědět, nedokázal vypátrat ani detektor mozkových vln.

Ras Čubaj, Ralf Marten a Čaj Kulu by se s pomocí malého transmiteru bez problémů dostali na CREST IV, ale neudělali to. Nevěděli, jestli Rhodan a Marshall nebudou potřebovat jejich pomoc.

Exploze stíhačky mobilizovala tisíce robotů, kteří v hejnech kroužili nad epicentrem výbuchu a v nejbližším okolí.

Tři muži to sledovali z vrcholku jedné čtyřtisícovky. Asi deset metrů pod vrcholkem hory našli v ledovci jeskyni, obývanou zvířetem, podobným gorile, ale se šesti údy.

Zvíře zjevem spíš „sněžný muž“, bájná bytost z Himaláje na planetě Zemi bylo přítomností cizinců vyděšeno a stáhlo se do nejdolejšího kouta jeskyně.

Ralf Marten je neznámo proč pokřtil Jefferson.

„Připadá mi hloupé pobíhat tady v masce Modrého,“ zavrčel major Kulu a přiložil si k očím elektronový teleskop.

„Výraz pobíhat se neslučuje s vaším současným pohybem,“ komentoval to ironicky Ras.

„Ostatně není nutné dívat se pořád do kapesního zrcátka,"
přisadil si Marten.

Čaj Kulu zavrčel cosi nepublikovatelného, stáhl se do jeskyně a prohlížel si krystaly na stěnách, které se nádherně třpytily ve světle náprsního reflektoru. Marten s Čubajem zůstali venku.

Pak se posadil asi pět metrů od Jeffersona, vytáhl balíček potravinových koncentrátů a jednu kostku si vložil do úst.

Zvíře se napřímilo a podivuhodně se podobalo žadonícimu medvědovi.

Čaj Kulu vzal další kostku a hodil, ji

zvířeti. Jefferson ji obratně zachytil do tlamy a spokojeně zabručel.

„Jakpak ti chutnají pozemské obložené chlebičky pětadvacátého století?" zeptal se ironicky Kulu.

Jefferson se přikolébal blíž a Čaj Kulu ustoupil. „Kuš! Jdi na místo!"

Ale Jefferson buď nerozuměl interkosmu což bylo pochopitelné nebo se mu nelíbilo mávání rukama. Náhle vysunul nejméně metr dlouhý jazyk a vytrhl majorovi celý balíček.

Čaj Kulu se sice pokusil zachránit drahocenné potravinové koncentráty, ale zvíře bylo rychlejší. Spolklo je i s obalem. Čaj Kulu ve vzteku uhodil zvíře do hrudi. Patrně to nepovažovalo za nic zlého, protože mu olízlo obličej a jemně jej objalo mohutnými tlapami.

Pozemšťan afrického původu o to nestál a pokusil se vyprostit. Když se mu to nepodařilo, zavolal o pomoc. Ras Čubaj a Ralf Marten vpadli do jeskyně. Po majorovi ani po Jeffersonovi nebylo ani stopy.

Perry Rhodan byl překvapený, když helma sklouzla z jeho hlavy. Divil se, že výsledky dosavadního výslechu stačí.

Přispěchali vznášející se roboti, vytáhli oba muže z křesel a opět je položili na antigravitační nosítka. Zase se pohybovali v bizarním komplexu budov, přes visuté můstky a kolem obřích

věží.

Konečně se snesli do haly kruhového průměru s klenutým stropem. Byla úplně prázdná až na plošinu o průměru asi dvacet metrů, která se vznášela na jiskřicím poli.

Roboti záměřili na plošinu. Plošina se snížila k podlaze a prošla zdánlivě pevným materiálem. Teprve teď se ukázalo, že jde o antigravitační výtah.

Perry Rhodan nevycházel z údivu, že kromě modročerveně se lesknoucí oceli nebyl ke stavbě pevnosti použit žádný jiný materiál. Živé bytosti, které disponují vysoceenergetickou ochrannou technikou, nemají přece zapotřebí budovat masivní ocelové konstrukce. Ale možná šlo pouze o otázku vkusu. Daleko podstatnější bylo, že mnohé stavby podle všeho neměly žádný smysl. Byly buď úplně prázdné nebo obsahovaly maličké ovládací panely, schopné ovládat tisíce přístrojů nejvyšší technické úrovně.

Co když pevnost původně sloužila jinému účelu? Co když její stavitelé a původní vlastníci dávno vymřeli a nynější vládci ji jenom převzali?

Tyto otázky zaměstnávaly Perryho Rhodana po celou cestu výtahem. Vzduch byl stále horší, klimatizace tu patrně nefungovala bez poruch.

„Mozkové impulzy!“ ohlásil Marshall.

„Inteligentní bytosti myslí se vzdorem i obavou na špatné zařazení.“

Rhodan se zamračil. Má to snad znamenat, že vládnoucí vrstva zařazuje příslušníky několika desítek národů libovolně do tříd nebo kast? To by bylo v neřešitelném rozporu se supertechnikou, která je tu k dispozici. Již samotné mírové využití fúzní energie se nesrovnává s feudálními společenskými formami. Jedno automaticky vylučuje druhé. Pouze mocenský faktor, působící z vnějšku, může na jistou dobu nastolit a násilím udržovat tak silně anachronický stav. „Kdo myslí?“ zašeptal. „Neuvěřitelně cizorodá identita," zněla

odpověď. „Bytost s rozpolcenou osobností a přesto tvořící duševní jednotku. Pro to neexistuje známý výraz, pane.”

No ovšem! pomyslel si Rhodan. Cizí inteligence se ve známých pojmech popisují jen v románech. Ve skutečnosti je tomu jinak. Něco opravdu neznámého přesahuje představivost toho, kdo se s tím setká poprvé.

Plošina jemně dosedla a roboti nasměrovali nosítka k výstupu ze šachty. Za ním byla hala s nedefinovatelnými přístroji, jejichž obrysy vypadaly lehce zkreslené.

Opět tedy energetická uzávěra! Ale jakmile se přiblížili, zanikla. Poté, co se vznášející roboti i s nosítky přesunuli dál do haly, energetická zastěna byla opět aktivována a prostor zavoněl ozónem.

Celkem absolvovali osmnáct takových zábran. Perry Rhodan byl stále více zamyšlený. Rozpor mezi konstrukcí pevnosti a technikou byl čím dál tím křiklavější. Jestliže cizinci znají energetické ochranné štíty, k čemu staví masivní ocelové stěny o tloušťce několika metrů? Ať jsou jakkoliv odolné, účinku energetických clon nedosahují.

Ras Čubaj a Ralf Marten zírali na místo, kde původně stál Jefferson.

„Přece neteleportoval, nebo snad ano?”

Čubaj zavrtěl hlavou. „To není pravděpodobné. Znamenalo by to, že na Truktanu běžně dochází k tomuto jevu a k čemu by pak byla schopnost zaměřování teleportací, kterou disponují roboti z pevnosti?”

„No dobře,” řekl Marten. „Jefferson neteleportoval. Kam ale zmizel?”

„Třeba je tady nějaký tajný vchod.” Ras Čubaj se opatrně přiblížil ke stěně a prohlédl každou skulinu. Po několika minutách to vzdal. „Bylo by divné, kdyby v dravci jeskyni existovala tajná dvířka.”

„To si myslíme my, že Jefferson je dravec,” řekl Marten, „ale je to tak jisté?”

Čubaj si dřepł a zamračil se. Zamyšleně otevřel hermeticky uzavřený balíček

oddělil jednu kostku s koncentrátem. dříve než ji mohl vložit do úst, něco mu mostku vyrvalo a zmizela.

Ras Čubaj přidušeně vykřikl.

Ralf Marten zareagoval tak, jak ho to učili při výcviku důstojníků speciálních

jednotek Impéria. Vrhł se na zem a současně tasil zbraň.

„Pomalu! Ještě jsem tu já!" řekl Ras.

„Co to vůbec bylo?"

„Někdo mi sebral koncentrát. Máte mikrokameru, Ralfe?"

Teleoptik přikývl.

„Dobře. Tak ji vezmete a filmujete moje ruce."

„Já nevím," začal Marten.

„Já taky ne. Uvidíme, až jestli se pokus podaří."

Ralf Marten pokrčil rameny a vytáhl mikrokameru. Přestože nebyla větší než mandarinka, obsahovala velmi složitou snímací aparaturu, schopnou vytvořit záběry v širokém spektru a na vzdálenost až tří set kilometrů.

Nastavil objektiv na Čubajovy ruce a kameru spustil.

Ras Čubaj vybalil další kostku a záměrně pomalu ji nesł k ústům. Přestože to čekal, škulbl sebou, když se ho dotklo cosi vlhkého a sebralo mu kostku.

Ralf Marten přepnul kameru na projekci. Několik centimetrů nad ní se vy

tvořila svítící mřížka troj dimenzionální projekce a o chvíli později už byla neviditelná. Místo ní se rozběhl snímáný obraz. Oba rnuži uviděli ruku, která drží kostku. Náhle se objevilo cosi dlouhého a vlhkého, obtočilo se kolem kostky a zmizelo stejně rychle jako se objevilo.

Ras Čubaj si odkašlal. „Posun rovin," řekl.

Major Čaj Kulu měl najednou dojem, jako by byl vzhůru nohama. Věděl, že to je marnění smyslů, protože stál oběma nohama pevně na zemi. Ale halucinace byla tak silná, že začal

pochybovat.

Uvědomil si, že než spadl tam, kde je, odstrkoval od sebe gorilu. Zvíře tu ale nebylo. Viděl jen kousek gmoll, který pronikavě zelené voněl a zazníval sem a tam.

Nejdřív nechápal, jak se mohl tak opít. Nehledě k přísnému zákazu požívání alkoholu během akce, ve službě nikdy nepil.

Přesto jej pořád trápil zlý sen s jakýmsi gmoll, zelenou barvou a melodickými pohyby, i když se nejednalo o pohyby v pravém slovy smyslu. Pohyb přece musí být vidět, nebo ne?

Po několika minutách zjistil, že má hrtan, hlasivky, jazyk a rty, aby mohl vytvářet zvuky a někde v nějakém difúzním čemsi musí být Ras Čubaj a Ralf Marten.

Volal jejich jména, nebo si aspoň myslel, že to dělá. Svůj hlas neslyšel.

Pokusení zavřít oči a počkat, až se probudí, bylo velké, ale okamžitě zjistil, že i se zavřenými víčky vnímá okolí stejně jako předtím. Nejrůznější vjemy se mísily. Nedokázal oddělit optické a akustické a chvílemi měl dojem, jako by to bylo naopak.

Major rozhodně nebyl strašpytel. Naopak. Považovali ho za tvrdého a neohroženého bojovníka. Ale teď měl dojem, jako by se proti němu spikly pekelné mocnosti celého univerza.

Věděl, že musí něco podniknout, aby odvrátil hrozící šílenství, ale protože nemohl vydávat zvuky, pohnout nohama ani uchopit zbraň, stále více tuhl pod nápořem ledové hrůzy.

Už nevnímá, že nereálný zmatek viditelných tónů, akustických pohybů a barevných vůní ho zalévá jako příboj. Pak uslyšel výkřik. Uslyšel? Ne viděl.

Když pochopil, že to byl jeho vlastní hlas a že se jedná o realitu, roztřásla se mu kolena. Zíral na rudou travu pod svýma nohama, na temně zelené nebe, po kterém táhly černé mraky. Napravo bublal šafránově žlutý potůček, před ním ležel huňatý fialový kopec srsti, mlaskal

dravci tlamou a křídově bílé oči na něm visely s psí oddaností.

Čaj Kulu sáhl na trávu, ponořil ruku do potůčku a pohlédl do stříbrného slunce. Vypadalo to reálně, ale nebyla to realita, kterou znal.

Nemohl si vzpomenout, že by byl opustil vrcholek hory, ale chlupatá bytost byla docela určitě gorila.

„Co jsi to provedl, Jeffersone?“ zeptal se, protože mu bylo jasné, že gorila musí mít něco společného s těmi šílenými představami.

Jefferson se pohodově ušklíbl a natáhl jazyk. Byl zelený, i když si Kulu byl jistý, že předtím měl modrou barvu.

Když se podíval na sebe, zjistil, že jeho původní zelená kombinéza je jasně červená, pleť se podobá začernalému stříbru a rudé boty jsou zelené.

Major Čaj Kulu patřil ke generaci Pozemšťanů, která především usilovala o stále širší vědomosti. To začalo už ve škole a pokračovalo na vesmírné akademii. Značná část výuky byla věnována pozitronním plánovacím hrám, hrám na otázky a odpovědi s pozitronikou a vědeckému vzdělávání. Neučil se jen, jak pilotovat a zacházet se zbraněmi. Věděl, jak uchopit problém, jak se dostat k jádru věci, jak položit otázku, aby obdržel vyčerpávající odpověď.

Proto věděl, že současný problém nevyřeší tím, že se pokusí rozhýbat nohy, nýbrž že se k podstatě záhady musí dostat čistě duševní činností.

Zkřížil ruce na hrudi, představil si, že sedí před výkonnou pozitronikou a pokusil se formulovat otázky tak, aby si s tím pozitronika nějak poradila.

Bytost se nepodobala žádné známé formě života, přesto Rhodan okamžitě vycítil, že je inteligentní.

Fialové paprsky patrně vycházely ze silného a pozemské psychotechnice neznámého detektoru. Vypadalo to, že vyslýchané bytosti působí muka.

.Tvor ze sebe vypravil několik neartikulovaných výkřiků a fialové paprsky, v jejichž průsečíku ležel, pohasly.

Výkřiky byly nyní artikulované. Rhodan jim v podstatě rozuměl. Cizí bytost se zapřísahala, že žaloba je vykonstruovaná a spočívá na špatném zařazení.

Když paprsky po chvíli opět vzplanuly, výkřiky se vystupňovaly ke zvířecímu řevu, který rázem umlkl. Bytost zemřela.

Velký administrátor pocítil hněv k někomu, kdo zcela zbytečně trýzní Živé bytosti až k smrti. Pokusil se logicky vysvětlit význam argumentů té bytosti, že byla špatně zařazena, a použít tuto skutečnost k odhadu společenského uspořádání v této hvězdné soustavě.

Sílilo v něm podezření, že v M-87 jsou jen vysoce specializované národy, které jsou ovládány a dosazovány nadřazenou mocností nebo měla ta výpověď jen lokální význam?

Jedno bylo jisté: Přinejmenším na Truktanu vládne diktatura a nebude nesnadné najít spojení.

Pak ale Rhodan tento závěr zavrhl. Ať už bylo na Truktanu kdovíkolik utlačovaných, jistě neměli nic z toho, co by posádka CRESTU IV potřebovala, totiž techniku k překlenutí vzdálenosti mezi galaxií M-87 a Mléčnou drahou.

Z toho plyne, že nezbývá než se spojit s diktátory, jakkoliv to odporovalo Rhodanovým zásadám. Velký administrátor si vzdychl. Když vznášející se roboti posunuli nosítka do chodby, zpozorněl. Až dosud všechno probíhalo podle plánu. Nalézali se uvnitř nedobytné pevnosti, vybaveni celým arzenálem mikrozbraní a mikropřístrojů, o kterých protivník neměl tušení. A už vůbec nic nevěděl o CRESTU IV. Chodba končila po stovce metrů. Nosítka se vznášela těsně nad podlahou haly válcového tvaru o průměru asi sto metrů. Uvnitř tohoto válce stála kuželovitá budova, rovněž z oceli. Po stěnách probíhalo dvacet kruhových galerií s nesčetnými dveřmi. „Vezení," potvrdil John Marshall Rhodanovu domněnku. „Z cel přicházejí mozkové impulzy. Opět dominují myšlenky na

špatné zařazení."

Velký administrátor ani neočekával nic jiného. Ale tak velké množství špatných zařazení ho přivedlo na novou myšlenku. Protože k zařazení docházelo docela jistě za pomoci katalogu sestaveného vládci pevnosti, něco neklapalo v celém systému zotročující organizace, protože vězni se podle všeho nevzpírali systému zařazování, ale nedodržení tohoto systému.

Roboti zatím nedopravili oba muže k celám, ale do kuželovité konstrukce uprostřed haly. Vsunuli nosítka dovnitř a po chvíli opět vysunuli. Automatika patrně registrovala vzorek mozkových vln.

Perry Rhodan Čekal, že se něco stane, a byl téměř zklamán, že se nedělo nic. Automatika přece musela přijít na to, že oba „Modří“ vykazují netypické znaky. Pozitronika to buď nedokázala, nebo bylo jedno, kdo byl do vězení dopraven.

Nosítka byla nyní postrkována k jednomu ochozu.

Velký administrátor si všiml, že mezi dveřmi cel vedou od stropu k podlaze dvě trubky o průměru asi padesáti centimetrů. Pravděpodobně se jednalo o zásobovací a odpadové šachty. Byly společné vždycky pro dvě cely. Nikde tu ale nebyl výtah nebo antigravitační plošiny,

jen spousta úzkých kovových točitých

schodišť, které spojovaly jednotlivá poschodí. Rhodan se usmál. Útěku vězňů by se dalo zabránit snáze centrálním vypnutím antigravu.

Robot jej uchopil tykadly, postavil na podlahu haly a postrčil k nejbližším točitým schodům. Přestože stále cítil slabost, způsobenou vibrační zbraní, musel Perry vylézt do druhého patra vězení. Ocelové dveře se skřípěním vyjely ke stropu cely. Robot jej opět postrčil, dveře tvrdě dopadly na zem a oba muži byli sami, odříznuti od světa.

3.

„První otázka," mumlal Čaj Kulu. „Proč se moje vnímání po

počátečním zmatku zase normalizovalo?" *

Na to byly dvě odpovědi.

První zněla, že se nezměnilo jeho vnímání, nýbrž okolí. Druhá to přičítala zmatení smyslů, jehož příčina je neznámá.

„Otázka druhá: Čím se může okolí tak změnit, že člověk věří na zmatení smyslů, i když k žádnému zmatení smyslů nedochází?"

I tady existovalo několik odpovědí.

Teleportace do jiného okolí. Přenos transmittersem do jiného prostředí. Nebo skutečnost, že se v prvním nebo druhém gorily sněžné byly přirozenými teleportéry, taky by svou schopnost používaly. To by zase vylučovalo účinné zaměřování parastruktur, které provádějí roboti z pevnosti. Na planetě, kde běžně dochází k teleportacím místních živočichů, by ojedinělá teleportace cizího druhu neměla být nápadná.

Jenže teleportace Ras Čubaje byla zaměřena okamžitě. Nejen to. Vznášející se roboti okamžitě zareagovali. Z toho plyne, že teleportace byla dána do souvislosti s objevením živé bytosti, která na Truktan nepatří a gorily sněžné tedy nemohou mít teleportační schopnosti.

V podstatě existuje jen jediné logické řešení, tomu se ale Čaj Kulu bránil. Bylo tajemné a tak hrozné, že major nedokázal potlačit chvění.

Jefferson ho musel zavléci do jiné roviny bytí.

Major zalitoval, že se o tomto jevu paraenergetiky informoval tak povrchně.

Vzpomínal si jen, že existenční rovina je pouhý pojem pro vnitřní hodnotu energie maximální pravděpodobnosti, který je pro rozpoznatelnou existenci hmoty přímo určující.

Většina lidí Často zaměňuje tento termín s pojmem časové roviny, a tím vnáší do problému zmatek.

V jednom populárně vědeckém díle se tvrdilo, že v ojedinělých případech se

případě nedobrovolně uvízne v hyperprostoru.

Třetí možnost připadala majorovi jako nejpravděpodobnější. Vysvětlovala by, proč jeho smysly na jistou dobu vysadily, zatímco teď, když se nalézá na jiném místě, fungují normálně, až na odlišné vnímání barev.

„Otázka třetí: Kdo nebo co způsobilo přemístění z Truktanu na jiný svět?“

Odpověď byla jasná.

„Takže ty jsi mě teleportovala, ty chlupatá potvoro!“ vztekal se Kulu. „A jen proto, abys mi ukradla zbytek potravy!“

Jefferson zůstal ležet, jen jeho dlouhý jazyk vystřeloval sem a tam.

Major Kulu vytřeštil oči. Měl dojem, 'se vidí, jak dvě třetiny jazyka zmizely

o zlomek vteřiny později byly zase vidět. Gorila labužnický zamlaskala. Určitě navěřila jídlo. Major pomalu tasil šokér. Jakmile gorila vyplázla jazyk, zmáčkl spoušť. Jefferson se svalil na bok. Z jeho tlamy vypadla kostka koncentrátu.

Čaj Kulu na ni zmateně zíral, a pak se odpotácel k průsvitnému kamenu a posadil se.

Teprve po chvíli byl schopný myslet.

Všechno bylo špatně. Vrtěl hlavou sám nad sebou. Jak to, že nedokázal hned odhalit špatná řešení?

Jefferson nemohl být jediným zástupcem svého druhu na Truktanu. Pokud by

člověk může zdržovat v cizích existenčních rovinách. Čaj Kulu to kdysi četl a považoval za holý nesmysl, protože jestliže existenční rovina vzniká prostřednictvím energetické hodnoty maximální pravděpodobnosti, pak může existovat jen jedna taková rovina. Dvě roviny s maximální hodnotou pravděpodobnosti připadaly majorovi stejně nepravděpodobné jako dvě stejně naplněné misky vah, které nejsou v rovnováze. Jenže čím déle přemýšlel o svém postavení, tím více mizely jeho pochybnosti o tom, že je konfrontován se skutečností dvou současně existujících rovin stejného obsahu pravděpodobnosti.

Pokud je pravdivé jeho dosavadní mínění, pak by tu vůbec neměl sedět nebo by univerzum, ve kterém se nalézají, muselo zmizet beze stopy.

Zamyšleně přejel prsty po hladkém povrchu průsvitného kamene a najednou sebou cukl.

Nové prostředí vykazovalo výrazné rozdíly oproti známému prostředí. Tráva byla červená, mraky černé, slunce stříbrné.

Mělo to snad znamenat, že energetická hodnota této existenční roviny se liší od známé jen minimálně a že tento nepatrný rozdíl je zárukou konstantní existence?

Major zavrtěl hlavou. Ať byla stávající odchylka od maximálního obsahu

pravděpodobnosti jakkoliv minimální, musela stačit k tomu, aby vyvolala kolísání nebo spíš rozklad stávající stability

Přesto se od jeho vstupu do této roviny nic nezměnilo pokud vynecháme okamžik dezorientace, což může být subjektivní.

Major se rozhlédl. Současný stav se dal vysvětlit jen jednou domněnkou: že gigantické paraenergetické síly udržují stabilitu této existenční roviny uměle. .

„Fuj!“ otrásl se John Marshall. „To není vězeňská cela, ale hnojiště!“

Perry Rhodan nemohl nic jiného než souhlasit.

Cela, vysoká dva a půl metru a o podlahové ploše asi dvanáct metrů čtverečních, byla po kotníky naplněná napůl zetlelou slámou, senem a listím.

„Vládci pevnosti si zakládají na křiklavých kontrastech,“ poznamenal Rhodan. „Vysokoenergetické clony a silné ocelové stěny, antigravy a kovová schodiště, odklizení odpadků trubkami a chlív z dvacátého století!“

Nohama odstrkali podestýlku k odpadové rouři a každý si ze svých zásob vzal preventivně širokospektrální antibiotikum.

Na dokonale hladkých stěnách a stropu nebylo žádné světlo, ale podle stínu bylo jasné, že zdroj světla je ve dveřích.

Rhodan přistoupil blíž a najednou k sobě zavolał Marshalla.

Telepat po bližším pohledu prohlásil: „Vládci pevnosti mají patrně mentalitu duševně zaostalých bytostí."

„Jak to? Podle mého názoru jde o ideální řešení. Za pomoci jednoduchého systému zrcadel a dutých dveří s průsvitnou vnitřní stěnou je světlo z centrální haly přenášeno do cel."

„No právě, pane. Fúzní agregáty by nebyly nijak zatíženy, kdyby osvětlovaly pár cel. Místo toho se právě tady šetří. Ale díky zrcadlovému systému aspoň uvidíme do haly."

Perry Rhodan ještě jednou pečlivě prohlédl stěny, strop i podlahu. Hledal odposlouchávací zařízení.

Když se otočil, Marshall stál uprostřed cely se zavřenýma očima. ' „Zachytil jsem myšlenkové impulzy našeho souseda. Jmenuje se Faro Walkee. Zoufale přemýšlí o tom, proč ho zajali a vyslýchali. Trpí následky ozáření z detektoru. Je to Modrý a byl nasazen jako odborník na řízení plantážních strojů. Podle jeho soukromého názoru měl být nasazen jako inženýr na průmyslové planetě."

„Takže i on se cítí špatně zařazený?"

„Ano, pane. Patrně je to důvod internace. Odmítání, zřejmě i jen v myšlenkách, je tady nežádoucí.*"

Rhodan se naklonil k vyústění potrubí, chvíli naslouchal, a pak do něj zavolal v idiomech Centra. „Slyšíte mě, Faro Walkee? Jsme přátelé!"

„Je vyděšený," řekl Marshall. „Uvažuje, jestli má odpovědět, nebo jestli jde jen o nějaký trik Budovatelů centra. Ano, Budovatelé centra jsou patrně pány pevnosti. To je divné, má o nich jen abstraktní představy. Nejspíš je nikdy neviděl."

Ze šachty dutě zaznělo: „Tady je Faro Walkee. Jsem nevinný. Byl jsem jen špatně zařazen a nežádám nic než napravení tohoto přehmatu."

„Jsme vězni jako vy. Jmenujeme se Rho Dan a Marshall. I s námi se jedná nespravedlivě, ale my si to nedáme líbit. Nechcete se s námi spojit?"

„Spojit...?"

„Ano, spojíme síly a dostaneme se z vězení.“

„Jsem příliš slabý na to, abych překonal ocelové stěny. Vy snad znáte východisko?“

„Ustupte od stěny!“ řekl Rhodan a z úkrytu vyňal mikrodezintegrátor siganské výroby.

„Posun rovin. . . Tím myslíte posun existenčních rovin?“ zeptal se Ralf Marten.

„Tak nějak. Přesněji řečeno se domnívám, že major Kulu se stal součástí existenční roviny s nepatrným obsahem energie, potažmo pravděpodobnosti.“

„Slyše! jsem o teorii různých rovin existence,“ odpověděl teleoptik. „Ale upřímně řečeno to považuji za spekulace bez reálného základu. Jak by mohly současně existovat různé energetické roviny, když jen ty s nejvyšším obsahem pravděpodobnosti jsou dostatečně stabilní na to, aby trvaly déle než několik nanovteřin?“

„Máte pravdu a taky nemáte, aspoň ne v tomto případě.“ „Jak tomu mám rozumět?“ „To, co teď řeknu, je taky jen hypotéza. Proto dávejte pozor, jestli si nebudu protiřecit. Nijak by nám neposloužilo, kdybychom si něco namlouvali, a našemu majorovi by to teprve nepomohlo.“ „Dám pozor, spolehněte se.“ „Dobře. Pokusím se vysvětlit, proč tady a nyní zůstává stabilní druhá existenční rovina, ačkoliv to odporuje zákonům pravděpodobnosti. Myslím, že oba se shodneme na tom, že tento stav nemá přirozenou příčinu a kromě toho, že tuto nepravděpodobnou druhou energetickou rovinu udržuje ve stabilitě vnější energetický vliv. Člověk nemusí být zrovna matematický génius, aby si spočítal, jak velký energetický potenciál by byl nutný k delší stabilizaci existenční roviny, neustále ohrožované zákony pravděpodobnosti.“

Teleoptik se nevesele zasmál. „Teoreticky správné.“

„Výborně. Chybí nám zdroj energie. Čím se galaxie M-87 liší od všech ostatních galaxií?“

Ralf Marten vyskočil. „No ovšem! Proudem o délce pět tisíc

světelných let a s uzly nedisponuje žádná galaxie. Slyšel jsem, že podle nejnovějších měření se jedná o gigantický plazmatický paprsek, který vychází odnikud a stejně náhle mizí nikam. V této souvislosti musí být uvolňováno obrovské množství energie. Rozhodně víc, než může dodat M-87, aniž by se sama pozřela. Žádná galaxie by to nevydržela déle než milion let. Chtěl bych vědět, jak došlo k tomuto záhadnému procesu. Ale to je teď vedlejší. V této chvíli mi připadá důležitá skutečnost, že plazmatický paprsek natolik podstatně ovlivňuje energetickou rovnováhu uvnitř M-87, že to umožňuje současný výskyt existenčních rovin s rozdílným obsahem pravděpodobnosti."

„Dobře, Rasi. Major Kulu se tedy nalézá v jiné existenční rovině. Ale jak ho odtamtud dostaneme?"

Čubaj se zamračil. „Na to neznám odpověď. Vždyť neznáme energetický obsah ani naší existenční roviny."

Marten začal přecházet po jeskyni

a najednou se zastavil. „Jak je možné, že Jefferson může mít jazyk v naší existenční rovině a zároveň být v jiné? A jak sem vidí?"

Ras Čubaj se musel zasmát, když si vzpomněl, jak se jazyk gorily vynořil z ničeho a slízl kostku.

„To nevím. Ale vím aspoň to, jak ho přilákat zpátky."

Strukturálně uvolněné paprsky mikrodezintegrátoru na vzduchu nazelenale jiskřily, takže to vypadalo, jako by samotný paprsek dezintegrátoru svítil právě zeleně.

Z místa, kde se dotkl ocelové stěny, stoupaly zelené obláčky hmoty, proměněné v plyn.

Perry Rhodan vyřízl ve stěně celý čtverec o ploše asi dvou metrů čtverečních. Tím bylo deuterium mikrofúzního dezintegrátoru vyčerpané.

Pak kývl Modrému. „Jen pojďte, Faro Walkee! Jak se vám líbí nové dveře?"

Ale Faro Walkee se nehýbal. Opíral se o stěnu své cely a hleděl

na oba cizince šikmýma očima. Jeho Špičaté uši se Štětíčkami visely smutně podél hlavy, rezavě červené vlasy byly rozčuchané a nepěstěné, na modré kůži byly temné skvrny, patrně špína.

Rhodan prolezl otvorem a položil

Modrému ruku kolem ramen. Teprve s jeho pomocí se tato politováníhodná bytost dokázala dostat do druhé cely. Rhodan mu podal potravinový koncentrát.

Faro Walkee poděkoval, snědl kostku a řekl: „Vaše masky jsou velmi dobré, ale mě neoklamaly.“

Velký administrátor se rychle vzpamatoval. „Máte pravdu. Jsou to masky. Ve skutečnosti náležíme k úplně jinému národu. Ale přišli jsme s mírovými úmysly. Vládcí pevnosti jsou bohužel velmi nedůvěřiví.“

„Nedůvěřiví, nesnášenliví a neústupní,“ prohlásil Faro Walkee. „Například já jsem byl uvězněn proto, že jsem si stěžoval na špatné zařazení. Nikdo se nepokusil vyvrátit moje mínění a rovnou se mnou jednali jako s nepřítelem. Přitom je můj postoj k Budovatelům centra stejně pozitivní jako dřív.“

„Kdo vůbec jsou Budovatelé centra?“ zeptal se Rhodan a současně se pohledem dorozuměl s Marshalllem.

„Odkud přicházíte, že to nevíte?“ divil se Modrý.

S touto reakcí Rhodan počítal. „Přicházíme z jiné galaxie. Naše loď se sem dostala v důsledku nehody a abychom se mohli vrátit, potřebujeme pomoc technicky vyspělého národa.“

„Tak je to!“ Faro Walkee se zjevně uklidnil. Patrně se obával jiné odpovědi. „Tedy, v naší galaxii došlo už před dávnými časy k naprosté koordinaci života. Všechny inteligentní formy života pracují společně a jsou specializovány na určité úkoly v rámci společné úlohy. Přidělení k určitým Činnostem provádějí Budovatelé centra. Bohužel se zdá, že od jisté doby nejednají v zájmu celku.“

„Má to znamenat, že všechny inteligentní formy života této galaxie souhlasí s vůdčí rolí Budovatelů centra?“

„Naprosto. Budovatelé od nás dostali plnou moc.“

„Jedná se o zástupce všech forem života?“ chtěl vedet Rhodan.

„Jak to myslíte?“

„Chci tím říci: Vypadají Budovatelé jako vy a ostatní živé bytosti?“

„Nic není nemožné. Univerzum je malé.“

Rhodan se zatvářil zklamaně. Faro Walkee buď nevěděl, jak Budovatelé vypadají, nebo o tom nechtěl mluvit. Kupodivu se o nic víc nedověděl ani telepat John Marshall.

Náhle zazněl zvuk podobný bubnování.

Marshall a Rhodan mimoděk ustoupili ke stěně, jen Faro Walkee nebyl nijak překvapený. Poklekl u odpadové šachty, vyťukal na ni nějaký signál, a asi po deseti minutách vstal. Na tázavé pohledy Pozemšťanů odpověděl:

„To je náš způsob dorozumívání. Potrubí dobře vede zvuk. Bez této možnosti bychom přišli o rozum.“ „O čem se obvykle bavíte?“ „O všem možném, jen ne o výsledcích. To by bylo příliš deprimující. Dovedete si představit, jak je inteligentní bytosti, když jí pozitronika pokládá stále stejné otázky, ačkoliv už bylo všechno řečeno?“

„V podstatě ano. Vy jste věděl o našem příchodu?“

„Ovšem. Od přivedení jednoho Skoara sem nepřišel nikdo nový. Vás příchod představuje vítanou změnu.“ Velký administrátor potlačil úsměv. „Řekl jste, že sem byl přiveden Skoar?“

„Ano. Dověděl jsem se to prostřednictvím vyťukávání.“

Pěny Rhodan se otočil k telepatovi. „Víte, kdo je ten Skoar, John?“

„Ano, pane. Je to bytost, kvůli níž jsme vlastně přišli na Truktan. To znamená žádný obyčejný Skoar, nýbrž vrchní velitel všech Skoarů, Skoarto.“ Faro Walkee vykřikl. „Sám Skoarto!“ Rhodan se ušklíbl. „To bych rád věděl, co je na něm zvláštního. John, pokuste se zachytit jeho myšlenkové impulzy. Musím se o něm něco dozvědět, než ho navštívíme.“

Nesmím Jeffersona spustit z očí, říkal si Čaj Kulu. Zasunul šokovou zbraň do pouzdra a posadil se na průsvitný kámen. Pak vytáhl pouzdro o velikosti asi půlky cigarety a zasunul je do snímací kamery ve výstupku kolem krku. Magnetický uzávěr dvakrát cvaknul a paměťová jednotka se nacházela v kontaktu s telekomem.

Major Kulu odpojil vysílač, protože nemel v úmyslu vysílat záběry několik milionů kilometrů daleko. Nepovolání by mohli příliš snadno naslouchat a nebylo jisté, že všichni obyvatelé této existenční roviny jsou stejně neškodní jako Jefferson.

Pak namluvil zprávu o svém zážitku na mikrofon a nevynechal ani svoje závěry.

Když byl hotový, oddechl si. Ať se s ním stane cokoliv, může se každý Pozemšťan z této nahrávky dovědět, co se mu přihodilo.

Pak se napil vitaminizované vody. Žluté, tekutině v potůčku nedůvěřoval, ačkoliv se docela určitě jednalo o naprosto, normální vodu. Tak normální, jak mohla být voda v téhle šílené existenční rovině.

Zadíval se na nehybné tělo. V duchu se ptal, jak je možné, že tak minimálně inteligentní zvíře může jen tak beze všeho měnit roviny existence.

Věděl, že si oba mutanti jistě dělají starosti, přitom to nebylo nutné. Jefferson ho opět přenese do normální roviny, jen bude potřeba dostat se s ním do tělesného kontaktu.

Ozvalo se zavrčení. Gorila se probrala, zívla a otřásla se. Major se k ní přiblížil, ale zvíře bylo patrně ve špatné náladě. Ohnalo se po něm tlapou, až musel uskočit.

S rostoucími obavami pochopil, že zvíře nemůže donutit, aby se s ním vrátilo do normální roviny. Gorila sněžná si dělala co sama chtěla.

Kulu přemýšlel, jak zajistit, aby mu gorila neutekla. Konečně ho napadlo použít plastonové lano, které mel omotané kolem pasu. Původně si je vzal proto, že se měli zdržovat v horách.

Odmotal kus lana a vytvořil na něm smyčku. Zkusil to dvakrát, než se mu podařilo hodit smyčku na Jefferspnovo tělo a utáhnout ji. Gorila se kolébavě rozběhla po louce a vlekla majora za sebou. Teprve po několika metrech se mu podařilo vstát. Ted' klusal za zvířetem.

„Hej, Jeffersone, počkej na mě!" zavolal.

Gorila se zastavila tak naráz, že Kulu narazil do jejího těla.

V tom okamžiku zmizelo prostředí, na které si už pomalu zvykl.

Místo toho stál v úplně jiném světě. Strop bez jediné spáry z materiálu podobného kovu kryl absolutně rovnou půdu kam oko dohlédlo. A ta půda se chvěla, jako by pod ní běžely těžké stroje.

4.

John Marshall otevřel oči. V uplynulých deseti minutách musel vynaložit extrémní úsilí, o kterém svědčily kapky potu na jeho čele.

„Je to opravdu Skoarto," zašeptal po chvíli. „Ocelové stěny stíní neobyčejně silně. Skoartovy myšlenkové impulzy jsem zachytil jen díky tomu, že jsou velmi intenzivní. Tato bytost je plná nenávisti k tomu, kdo sestřelil jeho loď."

„Z toho plyne, že Skoarto je náš potenciální spojenec, jak jsem doufal," řekl Pěny Rhodan. „Dá se určit, ve které cele je umístěn?"

„Přibližně. Je o jedno poschodí níž a o několik set metrů dál. Přesněji to lokalizovat nedokážu."

„To není nutné. Jakmile opustíme naši celu, najdeme ho za pomoci vašich telepatických schopností. Jsem zvědavý, jak zareaguje na naši návštěvu."

Oba Pozemšťané pomocí centrálního idiomu galaxie M-87 sdělili svému sousedovi, co mají v úmyslu.

Faro Walkee vyrazil chraptivý výkřik. „Jak můžete jen porny slet na to, že předstoupíte před Skoarta?"

„Proč bychom se ho měli bát?" podivil se Rhodan. „Vyšli jsme dobře se Skoary, vyjdeme i s ním. Je vězeň jako my."

„Skoarto není totéž co Skoar," vysvětloval Faro Walkee.

John Marshall nakrčil čelo. „Nedokážu rozeznat, co myslí pod pojmem Skoar."

„Jakým způsobem se Skoarové rozlišují?" zeptal se Rhodan přímo.

Faro Walkee jim nic neřekl. Jistou odpovědí byl i uštvaný pohled. Měl obrovský respekt dokonce i před uvězněným Skoartem.

„No dobrá," rezignoval Rhodan. „Beztak ho brzy uvidíme, co bychom si lámali hlavy jeho vzhledem?"

„Teď k němu nemůžete!" vykřikl Modrý

„Poslouchajte mě dobře, Faro," začal

Rhodan. „Přišli jsme na Truktan jen proto, že jsme se domnívali, že se s ním tady sejdeme. Kromě toho máme k dispozici pomůcky, o kterých nemáte ponětí."

„Tak jsem to nemyslel," odpověděl Modrý. „Jen okamžik k provedení akce je nyní nevhodný. Roboti jsou ještě ve velké hale. Jakmile bude rozdáno jídlo, na několik časových jednotek odejdou."

„Chcete tím říci, že vězení je později nestřežené?"

„Cely jsou považovány za dokonale zabezpečené proti jakémukoliv pokusu o útěk. Nikdy k němu ostatně nedošlo. Trest je odstrašující."

Major Čaj Kulu sklopil tlakovou přilbu ne snad že by atmosféra ocelové planety byla nedýchatelná, ale protože naleštěný povrch příliš silně odrážel paprsky dvou sluncí.

Protisluneční clona chránila zrak i přesto, že major přilbu nedovřel, aby šetřil zásobu kyslíku.

Pak vzhlédl. Veliké, modré slunce stálo v zenitu, zatímco malé, bílé pomalu mizelo za horizontem.

To ale zdaleka nebyly jediné zdroje světla. Čaj Kulu rozeznal nejméně třicet různě zbarvených slunečních kotoučů o průměru

mezi třešní a solární mincí.

„Panebože! Kde to zase jsem! Jeffersone, ty Čertovo kvítko, kam jsi mě to zavlekl?“

Gorila sněžná neslyšela. Poskočila, . a protože se Čaj Kulu stále držel lana, táhla ho za sebou po hladkém povrchu nejpodivnější planety, jakou kdy viděl.

Náhle zvíře zmizelo. Major byl přivlečen ke kruhovému otvoru, patrně vyústění nějaké šachty, a pokusil se zapřít o okraj, aby zabránil pádu.

Jeho úsilí však skončilo nezdarem, protože Jefferson byl nesrovnatelně těžší a na absolutně hladkém povrchu stejně nebylo kde se zachytit.

Pád byl neodvratný. Po několika vteřinách a několika stech metrech Čaj

Kulu zapnul agregát antigravu a zpětného odrazu.

Gorila zařvala, když ucítla, jak jí svazek paprsků agregátu zpětného odrazu sežehl srst, ale na to nebylo možné se ohlížet. Konečně Šlo i o život zvířete..

Pád byl zastaven, a teď se oba vznášeli ve stavu beztlíže v jakési šachtě. Major rozsvítil reflektor a v kuželu světla viděl zase ty hladké stěny bez jediné spáry. Konec šachty byl v nedohlednu.

Čaj Kulu s povzdechem snížil příkon antigravu a začal i s Jeffersonem klesat. Byl přesvědčený, že musí existovat možnost, jak přijít na složitý organizmus této planety.

Jaký byl motiv jeho hledání, nevěděl. Snad ho poháněla typicky lidská touha po vědění, která je největší silou evoluce. Před pěti sty lety donutila tato touha lidstvo, aby opustilo domovskou planetu, a vedla je přes sousední planety k jiným slunečním soustavám až do sousední galaxie Andromedy a zpět k Magellanovým mračnům, kde se zdržovala tajemná Vibrační moc. Pokud se tato moc neukáže jako silnější, lidstvo bude pronikat dál do neznáma, celou věčnost, protože podle nových poznatků v univerzu neexistuje ani začátek ani konec ale i

kdyby tomu tak bylo, lidstvo by to nezadrželo...

Jakmile Čaj Kulu zahlédl kruhový otvor ve stěně šachty, zapnul generátor

zpětného odrazu a skočil do chodby. Jeffersona vtáhl za sebou.

Chvilí utíkal a zvíře za ním. Když se pak otočil a viděl, jak gorila těžce dýchá, zpomalil a hodil jí další kostku.

Jefferson ji přijal a vděčně na něj pohlédl temně modrýma očima.

Major se nadechl. Ve světě rudé trávy byly ty oči bílé a teď byly modré jako na Truktanu! Stejně tát majorovy ruce byly normálně černé.

Jak to psali v té publikaci, co kdysi četl?

To, co je v jedné existenční rovině krokem, může být na normální úrovni vzdáleností mezi dvěma galaxiemi nebo naopak!

Faro Walkee se po jídle vrátil ze své cely. „Hala je prázdná!“ hlásil.

Perry Rhodan přikývl. Zatím zasunul do siganského mikrodezintegrátoru nový zásobník s deuteriem, takže maličký katalyzačně fúzní přístroj mohl zase pracovat. Kromě toho ze svého speciálního oděvu vytáhl šokovou zbraň a přístroj měnící póly, kterému říkali pólovač. Marshall měl zase jiné vybavení. Rhodan přistoupil ke dveřím, namířil pólovač na jejich spodní okraj a stiskl aktivizační tlačítko. Dveře, zavřené na elektromagnetický zámek, se okamžitě otevřely a vyjely ke stropu.

Vyšli do kruhové chodby. Všude bylo naprosté ticho, proto sebou Rhodan škubl, když zaslechl temnou ránu.

Prudce se otočil a viděl, že Faro Walkee upadl a nemůže se postavit na nohy.

„Co s ním je?“ zeptal se Marshall, ale to už i on upadl a jel po zádech kolem několika dveří.

Mezi Rhodanovým obočím naskočila kolmá vráska. Nikdo z nich se nemohl pohnout ani o krok, aby neupadl.

„To je hodně špatný vtip!" ulevil si Marshall.

„Ne, geniální opatření," odpověděl s úsměvem Rhodan. Nastavil mikrodezintegrátor na maximální rozptyl paprsku a aktivizoval přístroj. Pomocí pohybů rukou přešel paprskem absolutně hladkou podlahu až k oběma mužům. Na zdrsňelém povrchu se přece jen postavili na nohy.

„Nejjednodušší prostředky jsou neúčinnější," filozofoval Marshall.

Rhodan mezitím stejným způsobem ; zdrsnil povrch točitých schodů a kruhové chodby v nižším poschodí.

John Marshall se zastavil před jedněmi dveřmi. „Tady je Skoarto, pane!" •

Velký administrátor namířil pólovač a dveře zmizely ve stropě. Rhodan a Marshall stáli proti Skoartovi. Jejich svaly se bezděčně napjaly a už se nedivili strachu, který projevoval Faro Walkee.

Bytost, která na ně lhostejně hleděla od zadní stěny cely, vypadala na první pohled jako Haluťan.

Čaj Kulu šel první a za ním klusal Jefferson. Asi po kilometru objevil na obou stranách chodby vlasově tenké spáry příčky. Af hledal jakkoliv, žádný otvírací mechanismus nenašel. Příčka nereagovala ani na teplo dlaně, jako téměř všude ve známém univerzu.

Nejprve chtěl tasit zbraň, ale pak to neudělal. Příčku by sice jistě otevřel, ale kdoví, co by se stalo. Neustálé vibrace a dunění naznačovalo, že ocelová planeta je jedinou obrovskou elektrárnou. Její budovatelé se jistě zabezpečili před nepovolanými.

Major Kulu šel dál. Někde musel být nějaký vchod.

Objevil ho asi po čtyřech kilometrech. Štola končila a jak se major přiblížil ke konci, stěna se rozjela.

Čaj Kulu si byl vědom nebezpečí vstupu mezi stroje, ale taky bylo jasné, že mu nezbývá nic jiného.

Když dveře za Jeffersonem zapadly, podlaha se dala do

pohybu. Pohyblivý pás byl pořád lepší než únavná chůze. 'Současně s rozběhnutím pásu ocelové stěny zprůhledněly. Major za nimi viděl načervenalou zář, ve které se daly rozeznat spirálovitě probíhající pásy. Vypadalo to, že tyto „pásy“ jsou stejně jako červená záře pouze z energie. Nejspíš se jednalo o silová pole. .

Uvnitř těchto silových polí pulzovala amorfni hmota namodrale svítivé barvy. Čaj Kulu se domníval, že i tato hmota je energie, jen jiného druhu.

A když to pochopil, vyděsil se.

Během bludné pouti CRESTUIV měl jako velitel flotily pomocných lodí dostatek příležitosti sledovat okolí. Z toho a z denních rozkazů Velkého administrátora věděl, že střed eliptické galaxie M-87 je vyplněný modrým světlem. Toto modré světlo nebylo pozorováno v žádné známé galaxii, dokonce ani v hvězdné soustavě M82, jejíž jádro bylo rozmetáno v explozi trvající mnoho milionů let.

A namodralé světlo uvnitř silových polí ocelové planety se podobalo modravé záři středu galaxie M-87!

Major Kulu nemohl nevidět souvislosti. Nesčetná slunce, která viděl na nebi této planety, potvrzovala jeho podezření, že se nalézá v bezprostřední blízkosti centra M-87.

Nebylo daleko k domněnce, že za záření centra je odpovědná tato planeta. Bylo možné, že planeta je jen jednou v systému nesčetných podobných elektrárenských zařízení, protože k modré záři jádra galaxie, které měří v průměru mnoho světelných let, nestačí jedna planeta. Nehledě na to, že odněkud se musí Čerpat látka, nutná k fúznímu procesu.

V tomto okamžiku Čaj Kulu došel k závěru, že nepředstavitelné výrony energie v centru galaxie mohou udržovat takový stav mizivé pravděpodobnosti, ve kterém se musí nalézat cizí existenční rovina...

Po prvním překvapení si Perry Rhodan klidně prohlížel Skoarta.

Podobnost s Halut'any byla neuvěřitelná, i když existovaly rozdíly. Skoarto byl o něco menší než Icho Tolot a Fancan Teik, měřil asi dva metry s rozpětím ramen 1,30 metru. Dvě nohy byly krátké a silné, prostřední pár rukou kratší než horní; Místo černé kůže měl Skoarto černou, lesknoucí se krátkou srst. Každá ruka končila šesti prsty. Hlava neměla tvar polokoule, ale spíš koule. Kromě toho neseděla přímo na ramenou, ale na krátkém krku.

Skoarto měl stejně jako Halufané čtyři oči o průměru asi pěti centimetrů, které žlutě svítily jako u pozemských dravců. Otvor úst velmi připomínal halutské obry.

Oděv byl Skoartovi buď odebrán, nebo možná skutečně nosil podivnou kalhotovou sukni, přepásanou silným opaskem.

Všechny tyto detaily připadaly Rhodanovi nanejvýš zajímavé, ale nejdéle se díval na osmnáct modrých drahokamů, které zářily z černé srsti.

Každý z těchto kamenů měl v průměru asi centimetr a byly patrně důvodem, proč se Faro Walkee nemohl vzpamatovat. Stále koktal něco o nositeli Světla centra.

Rhodanovi se přímo vnucovala souvislost s modravou září středu galaxie M-87, ale nepovažoval za rozumné se o tom zmiňovat.

„Zdravíme tě, Skoarto!“ promluvil mírně. „Můj společník Marshall a já, Rhodan, přicházíme v míru a nabízíme ti podporu.“

Bytost otevřela ústa a vyrazila zvuk podobný smíchu. „Vy mi chcete pomoci! Vy, tři slabé a ubohé figurky! Vraťte se do svých cel a sěžujte si dál na špatné zařazení! Se svým problémem se vypořádám sám!“

Rhodan se ironicky usmál. Sotva postřehnutelným pohybem namířil na Skoarta mikrošokér a zmáčkl spoušť. Současně si strhl bioplastovou masku. Pak klidně řekl:

„Je možné, že Modří nemohou podniknout nic proti vládcům pevnosti. My

k nim ale nepatříme, a tak budete muset změnit názor."

Skoarto, otřesený Šokérem, se o hodně tlumeněji zeptal: „Kdo jste?"

„Jména znáte. Bezpochyby vám nic neřekla, proto musím dodat, že přicházíme z jiné galaxie. Abyste nás opět neposuzoval špatně, vezměte na vědomí, že naše uvěznění bylo plánováno."

„Jste jistě mocné bytosti."

Rhodan přikývl. „To jsme a naše moc je tak velká, že bychom tuto planetu mohli zničit, kdybychom chtěli. Ale není nic zavrženíhodnějšího než zneužití moci a nic není tak prosté nedostatků jako moc. Nejsme tady abychom ničili."

Skoarto přistoupil blíž. „Možná bychom se mohli stát přáteli! Povězte mi víc!"

Velký administrátor stručně a naprosto věcně, jako by se na událostech osobně nepodílel, vyložil situaci, nastínil postavení svého národa, vylíčil, jak se jeho loď dostala do této galaxie a skončil informací, že se na její palubě nalézají 380 Skoarů, kteří přežili zkázu své flotily.

Až do této chvíle Skoarto poslouchal naprosto klidně. Nyní požádal o přesnější informace.

Velký administrátor podrobně informoval o hovoru, zachyceném na hypervlnách a o následné pátrací akci CRESTU IV O Halut'anech se z opatrnosti nezmínil. Vyprávěl o nalezení tří tisíc zrezivělých lodí a o převzetí 380 degenerovaných Skoarů.

Skoartova reakce oba Pozemšťany překvapila. Černý obr se trásl po celém těle, sklouzl na zem a čtyřmi sevřenými pěstmi bušil do podlahy.

Uklidnil se až po pěti minutách. „Asi nerozumíte mé bolesti, Rho Dane. Nechtě si vyprávět, proč mě to tak zasáhlo."

Skoarové jsou po nesčetné oběhy měřeno podle této planety národem vojáků Modré galaxie. Sloužili Budovatelům centra tak věrně, jak jen vojáci mohou. Vrchním velitelem Skoarů je

vždy Skoarto. A tak jsem se i já před mnoha sty oběhy stal vrchním velitelem galaktických vojáků.

Na základě jistých degenerativních jevů docházelo v posledních čtyř stech padesáti oběžích k neustálému úpadku a nejednotnosti v organizaci a k jiným závažným nedostatkům.

Proto jsem si už dlouho vyhledával nejlepší z elity Skoarů, obsadil jimi nejlepší lodě vesmírné flotily a poslal je na oběžnou dráhu obřího slunce, o kterém jste se zmínil. Moji tajnou rezervu tvořily tři tisíce lodí, které jsem mohl kdykoliv povolát, pokud bych je potřeboval k udržení klidu a pořádku.

Před nedávném jsem se dostal do této planetární soustavy, abych provedl inspekci planety Truktan a vyšetřil několik závažných obvinění. Ale vládci pevnosti, místo aby mi poslali trakční paprsek do přístavu, sestřelili mou inspekční loď a zajali mě.

Nechápu motivy tohoto Činu. Vím jen, že v poslední době dochází stále častěji ke špatnému zařazení.

Nejhorší ale pro mě je to, co jsem se po uvěznění dověděl. Budovatelé centra propustili galaktické vojáky ze služby. Místo mého národa chtějí nasadit Kurluxy."

„Děkuji váni za vyčerpávající vylíčení poměrů v M-87, jak nazýváme tuto galaxii," řekl Rhodan. „Pokud souhlasíte, pomůžeme vám nabýt ztracenou svobodu a dostat se do kontaktu se Skoary, kteří přežili."

„Jsem vám k službám, Rho Dane!"

5.

Poté, co s Jeffersonem jeli na pásu už asi dvě hodiny, majora napadlo, jestli to není cesta kolem celé planety.

Čaj Kulu byl unavený. Nejraději by se někde natáhl a spal. Honem spolkl povzbuzující prostředek a pozorněji než předtím sledoval stěny, strop i podlahu. Nedovedl si představit, že by tu nebyla žádná odbočka.

Jen o několik minut později klouzal kolem výklenku v levé

boční stěně. Protože stěna byla průsvitná, všiml si toho až když výklenek minul. Nepokoušel se vrátit se pomocí letového agregátu, protože takových výklenků jistě bude víc. Krátce nato objevil další. Už předtím si gorilu přitáhl blíž, aby i ji obklopil antigravitačním polem, až ho zapojí. Na okamžik aktivoval agregát zpětného odrazu.

Společně s Jeffersonem se zvedli asi na půl metru od pásu. Zpětný odraz impulzního pohonu kompenzoval setrvačnost hmoty, která by se normálně nesla dál. Takto zůstali stát přesně nad výklenkem.

Major vypnul antigrav a trochu nešetrně dopadli na pevnou podlahu.

„Jdeme!“ poplácal Jeffersona a vkročil do výklenku. V příštím okamžiku už užasle zíral na tisíce, skutečně tisíce kontrol, které svítily z ovládacího pultu v prostoru o velikosti arény.

Okolí se úplně změnilo. Transparentní stěny ani pulzující modré světlo tu nebylo, ani běžící pás nebo výklenek, kterým vešli.

Tento efekt majora nepřekvapil. „Takže obsluhující personál se dovnitř dostává pomocí transmiteru,“ řekl.

V hale bylo nezvykle chladno. Major bloudil očima po ovládacím pultu. Prostor měl průměr asi dvě stě metrů a pokud to člověk posuzoval z hlediska Pozemšťana, k obsluze přístrojů by bylo třeba

ba nejméně tří set dokonale vyškolených odborníků.

Ale tady nebyl jeden jediný a zařízení bylo bezpochyby v provozu.

„Takže to znamená, že tuje víc podobných planet a že jsou řízeny centrálním mozkem,“ říkal si pro sebe.

A najednou mu bylo jasné, že se musí dostat zpátky a pokud možno rychle.

Pěny Rhodan se musí dovědět o existenci těchto planet v centru galaxie M-87. Tyto gigantické agregáty možná vyrábějí dost energie na to, aby se nejen CREST IV, ale třeba celá planetární

soustava dostala lineárním prostorem do domovské galaxie. Postavit odpovídající motory by bylo jistě jen otázkou času.

Čaj Kulu popadl šokér, ale pak mu ruka klesla. Nemohl zvíře nutit, protože nechápalo, co se od něj chce.

Rezignovaně vykročil kolem ovládacího pultu. Najednou sebou škubl. Jedna červená žárovka začala blikat. Dosud tmavá ovládací deska se rozzářila jasně modrým světlem a zaznělo slabé zabzučení.

Major pochopil, co se stalo. Neznámá centrála zaregistrovala vetřelce.

John Marshall se rozhořčeně díval na Modrého, který ležel na zemi a skrýval si obličej v dlaních.

„Tak už se konečně rozhodněte, Faro Walkee! Nemůžeme tu čekat, až bude náš útěk odhalen.“

„Zůstanu tady. Nemohu jít s vámi tam, kam míří Skoarto se Světlem centra.“

„V tom případě vás žádám, abyste neopouštěl Skoartovu celu a choval se tiše.“

Perry Rhodan dodal: „Kdyby vás vyslyšali, rozhodně řekněte pravdu. Nemá smysl nechat se trýznit detektorem. My už v té době budeme v bezpečí.“ A hned se otočil ke Skoartovi: „Navrhuji vyrazit dveře k rozvodné stanici a způsobit co největší zmatek.“

Skoarto se zasmál přesně jako Icho Tolot. „Zmatek zvládnou snadno, ale na dveře nestačím.“

„Dveře ponechte nám,“ odpověděl Rhodan. S uspokojením konstatoval, že Skoarto je patrně dobře informován o vnitřním zařízení pevnosti. V každém případě znal rozměry pancéřovaných dveří.

Opět přišel na řadu mikrodezintegrátor, jehož paprskem Rhodan zdršňoval hladkou podlahu a schody. Skoarto mu nechtěl věřit a pochopitelně upadl, prorazil zábradlí a spadl o poschodí níž.

Rhodan poznamenal: „Bytost, která se považuje za neomylnou

a nepřemožitelnou, nám může víc uškodit než posloužit."

Obr se zvedl až poté, co kolem něj

Rhodan zdrsnil podlahovou krytinu, a vzepřel se: „Jak můžete tak hanebně jednat s vrchním velitelem Skoarů?"

„Zapomeňte na svou honosnou hodnost," doporučil mu Rhodan. „Čím dřív pochopíte, že vaše vojsko je nepatrný zbytek degenerovaných potomků původních vojáků, tím lip pro vás. Měl byste se postavit čelem skutečnosti."

„Mám snad kapitulovat?"

„Právě naopak. Jen byste neměl počítat s fiktivními vojáky a zbraněmi. A teď se do toho dáme."

Marshall tasil mikrozbraň a zmáčkl spoušť. Ve dveřích do rozvodny se objevil otvor se žhavými okraji a rychle se zvětšoval.

Skoarto přistoupil blíž a vykopl zbytek. Zůstala jen část dveří s automatickým zámkem.

Rychle proběhli do rozvodné haly. Skoarto už se hrnul k ovládacím pultům, ale Rhodan ho zadržel. „Žádné nesmyslné ničení! Tohle zařízení právě potřebujeme."

Čtyři oči zasvítily, ale černý obr ustoupil. Rhodanovi se ulevilo. V současné chvíli by spor o velení nebyl žádoucí.

„Jak se otevírají dveře cel?" zeptal se Rhodan.

Skoarto přistoupil k jednomu pultu s nesčetnými tlačítky. Každé dveře byly patrně ovládané samostatně.

„V případě krajní nouze se všechny dveře dají otevřít najednou. Mám to udělat?" chtěl vědět obr.

„Okamžitě! Kde je mikrofon?"

Obr ukázal na jiný pult a Rhodan se k němu postavil. Přehodil páčku a promluvil do mikrofonu. Použil opět centrální idiom, kterému nejspíš rozuměly všechny inteligentní bytosti galaxie M-87.

„Pozor! Nejvyšší stupeň pohotovosti! V nejbližší době dojde k rozšíření smrtelného radioaktivního záření. Všichni vězňové opustí cely a odeberou se do sklepení."

„Je tady vůbec sklep?" zašeptal ke Skoartovi.

Obr zavrtěl hlavou.

„Taky dobře. Zmatek bude tím větší."

Zvenku zazněly první výkřiky, zvuk pádů, občasné zasténání.

John Marshall připevnil plastickou mikronálož na prostřední ovládací pult. Pak oba Pozemšťané a Skoarto vyběhli ven. Spatřili nepředstavitelný chaos.

Galerie se hemžily vězni, většinou Modrými, kteří na extrémně hladké podlahové krytině už leželi na břiše nebo na zádech, křičeli, padali a lezli podél zábradlí. Ze stropu se začali snášet roboti.

„Honem pryč!" vykřikl Rhodan.

„Musíme nahoru!" volal Skoarto, aby přehlušil rámus. „Jen tudy můžeme opustit pevnost!"

„To jste měl říct dřív," zavrčel telepat. „Jak se teď dostaneme přes ten zmatek?" Prodírali se davem, který už naplnil halu. Roboti vypadali bezradní, asi nikdy neviděli skutečný chaos.

Ale Skoarto jednal. Svým mohutným tělemrazil cestu, za ním šli Velký administrátor a telepat. Rhodan si občas musel pomoci vibrační zbraní.

Někteří vezni už přišli na to, komu vděčí za chaos a střelbu a mstili se svým způsobem a odpovídajícími prostředky. Házeli po uprchlících tlející slámu, odpadky a zbytky jídla.

Marshall koutkem oka zahlédl, že do rozvodné haly vpluli tři vznášející se roboti. Rychle zmáčkl roznětku na svém pravém zápěstí.

Strop rozvodny zasvítíl. Z vyvrácených dveří se vyvalil kouř a zahalil nejspodnější patro vězení. Stěnami rozvodny se rozběhly praskliny a hala se pomalu sesunula. Nálož byla spočítaná tak, aby živé bytosti neutrpěly škodu. Zničena byla hala a tři roboti.

Tato událost usnadnila útěk. Většina vězňů se pokoušela dostat zpátky do cel a přestala se starat o uprchlíky.

Skoarto pěstí rozbil hlavu jednomu robotu, který se jim pokusil

postavit do cesty. I díky tomu mu bývalí spoluvězni honem ustupovali z cesty. Ostatně ustupovali už v okamžiku, kdy zahlédli namodralý svit osmnácti kamenů na jeho hrudi. „Místo pro nositele Světla centra!“ vykřikl kdosi.

Velkému administrátorovi se tento vývoj událostí nelíbil. Dokázal si představit, že za chvíli bude kolem něj tolik místa, že roboti získají snadný cíl. Proto pobízel Skoarta k co největšímu spěchu.

Náhle se objevili tři po zuby ozbrojení roboti,

Sykot energetického paprsku zanikl ve Skoartově výkřiku, když byl zasažen střelou z vibrační zbraně. Černý obr se rozběhl k zábradlí galerie, popadl jednoho vznášejícího se robota, přitáhl se k němu a stoupal ke stropu.

„Blázen!“ zuřil Marshall. „Teď je s ním konec!“

Ale jeho temná prognóza se nenaplnila. O několik vteřin později robot spadl dolů a roztříštil se o trosky rozvodné haly, zatímco od stropu zaduněl hlas:

„Vystupte na poslední galerii! Otevřu vám nouzový východ!“

Perry Rhodan zničil jednoho bojového robota. Dva vznášející se roboti nastavili energii vibračních zbraní na nejvyšší hodnotu a zamířili na předposlední galerii. O chvíli později se v oblaku prachu zřítla.

Přestože Pozemšťané oba roboty zni

čili, objevili se další, a tak nezbylo než uchýlit se do nejbližší cely.

Bytost se zelenou srstí o velikosti bernardýna, která vypadala jako kříženec pavouka a škorpióna, se přitiskla k zadní stěně a syčela.

„Klid,“ zašeptal Marshall. „Neubližíme ti.“

Ale podivná bytost buď nerozuměla centrálnímu idiomu nebo telepatovi nevěřila. Mávla ocasem a rychle vyběhla z cely. Venku se zhroutila pod paprsky vibrační zbraně. Tito roboti naštěstí neměli sílu paprsku zesílenou na smrtelnou dávku.

Oba muži se zatajeným dechem čekali, až roboti zaútočí. Stroje

je ale patrně nezaměřily, jen kroužily v hale.

Rhodan vytáhl mikrodezintegrátor, vyměnil kapsli s deuteriem a namířil zbraň na strop cely.

Po chvíli, která se oběma mužům zdála nekonečná, se ve stropě objevil otvor.

„Na ramena!" vykřikl Rhodan a nastavil spojené dlaně. John Marshall do nich postavil nohu, vyhoupl se kolenem na jeho rameno, nadzvedl a vytáhl se otvorem nahoru. Okamžitě si lehl na břicho a spustil ruce.

Rhodan vyskočil. Na okamžik se zdálo, že Marshall neudrží jeho váhu, ale podařilo se. Byl nejvyšší čas. Roboti lokalizovali nepřitele a prorazili dveře cely.

Na nejvyšší galerii museli bojovat s dvojím protivníkem: s roboty i s hladkou podlahou, protože tady ještě nebyla poničena bojem.

Perry Rhodan nejprve vystřelil na útočícího robota a zoufale se pokoušel udržet rovnováhu. Nepodařilo se mu to, upadl na záda a jel ještě nejméně padesát metrů. Tím zároveň unikl ochromujícímu paprsku, který dopadl na jeho původní místo.

Marshall se hnál za ním a doufal, že si na okamžik vydechne.

Ale z toho nebylo nic.

Z jedné cely se vynořila Skoartova kulatá hlava. Bývalý vojenský velitel M-87 prožíval boj se všemi průvodními jevy jako zpestření života. „Pojďte!" zařval tak nahlas, že se to rozlehlo celou prostorou, „nebo chcete zmeškat představem?"

A dunivě se zasmál. Přesně jako Halut'ané.

Rhodan a Marshall se rozběhli za ním. Válcovou halou kroužili vznášející se roboti a překáželi jeden druhému. Přesto stříleli na nejvyšší galerii, která začínala praskat.

Skoarto mířil do části chodby, kde nebyly cely, jen jediné otevřené dveře. Právě před nimi se zřítil kus galerie. Rhodan těsně před trhlinou upadl, uklouzl a kdyby jej Skoarto nezachytil, zřítil by se do hlubiny.

Marshall přeskočil mezeru, proběhl po posledních zbytcích

galerie a proskočil otevřenými dveřmi.

Skoarto bez námahy pootočil kolem, kterým se uzavíral tento východ a dveře zapadly.

Na konci široké chodby se Skoarto otočil k oběma mužům.

„Tahle cesta je určena jen pro roboty a Budovatele centra. Dříve tu směli procházet i vrchní velitelé ozbrojených sil. Poté, co mě sesadili, budu jistě označen za cizí těleso.“

Rhodan s údivem zjistil, jak žluté Skoartovy oči zajiskřily.

„Budeme muset projít přes Komnatu tisíce hrůz,“ zašeptala ta zvláštní bytost. „Zatím se to nepodařilo nikomu nepovolanému. Všichni, kdo se o to pokusili, přišli o rozum. To je taky důvod, proč nás nepronásledují roboti. Jsou zbyteční.“

John Marshall si odkašlal. „Tak nám přece prozrad'te, jak bychom tu strašidelnou komnatu přelstili.“

„Vy znáte moje tajemství?“

„Víme víc, než si myslíte,“ řekl telepat s neurčitým úsměvem.

„Takže...?“

„Existuje velmi malá možnost, že se dostanete na druhý konec. Musíte se pokusit nemyslet na nic, zavřít oči a jít rovně kupředu.“

„To je totéž, co v dobách mého mládí doporučovaly vlády obyvatelstvu. Bez úspěchu, když jsme v M-87...“

Rhodan se usmál, když ve Skoartově tváři uviděl naprosté nepochopení. „Dobrá,“ řekl. „Mějte si zavřené oči, uši a veškeré tělní otvory, my se rozhlédneme o to pečlivěji.“

„Jak myslíte, Rho Dane. Ale nesmíte mi pak nic vyčítat. „Půjďme!“

„Pomalu začínám rozumět,“ zamumlal černý obr, těžce otočil svoje mohutné tělo a oba Pozemšťané viděli, jak si položil ohromné dlaně přes oči a uši.

Pak přistoupil ke dveřím, které před ním vyjely ke stropu.

Rhodan a Marshall ho následovali s otevřenýma očima a zbystřenými smysly. Oba měli v rukou mikrozbraně, vyvinuté pro členy speciálních jednotek.

V ohromné, jasně osvětlené hale neobjevili nic podezřelého. Stěny byly hladké a beze spár, podlaha lehce vroubkovaná, aby neklouzala.

Marshall už chtěl pronést nějakou ironickou poznámku, když náhle světlo zhaslo. Současně měli oba muži pocit, že strop se stal podlahou a naopak. Šlo o klam. Přestože viseli hlavou dolů, nespadli.

V naprostém tichu zněly Skoartovy kroky jako údery na buben. Do tohoto zvuku začal zaznívat jiný, ze kterého bylo teprve po chvíli možné rozeznat bublání a zurčení nějaké tekutiny.

Mezitím nastala naprostá tma. Skoartova Široká záda zmizela, ale krok zůstal pevný a pravidelný.

Najednou Marshall vykřikl. „Voda! Stoupá!”

Perry Rhodan, stále s tím pocitem, že se pohybuje hlavou dolů, se rozhlédl, Voda pokud to vůbec byla voda byla od jeho hlavy nanejvýš dvacet centimetrů.

Skoartova hlava už byla více než z poloviny pod vodou. Rhodan se v duchu ptal, jestli Skoarto vydrží bez dýchání tak dlouho, jako Halut'an.

„Patrně přepólovali gravitaci v této místnosti,” řekl Marshall.

„Jinak bychom přece museli spadnout...?”

„Myslím, že jsme stále na podlaze,” odporoval Rhodan.

„Nevím, proč na nás voda nepadne. Možná tu jsou v činnosti dvě protikladně působící gravitační pole.”

„V tom případě bychom se museli vznášet mezi podlahou a stropem.”

„Nejraději bych to zkusil a skočil,” řekl Rhodan.

„Nedělejte to, pane! To by oni jistě chtěli.”

Velký administrátor se chtěl usmát, ale v tom okamžiku kapalina dosáhla k jeho ústům. Cítil, že se mu nedostává vzduch a při tomto pocitu mu bylo velmi zatěžko setrvat na svém přesvědčení, že se jedná o iluzi. Věřil, že se mu podaří

prohlédnout formu působení komnaty, bohužel měl silného protivníka ve vlastním pudu sebezáchovy.

„Přál bych si, aby byl den nebo aby tu byl Gucky," řekl Marshall.

„To by nám ještě scházelo!" odpověděl Rhodan a cítil, jak mu voda proniká do plic. Bezděčně zalapal po vzduchu a v příštím okamžiku se volně vznášel v prázdném prostoru mezi hvězdami galaxie M-87. Chlad jej bodal tisíci jehličkami, oči mu lezly z důlků a mozek jako by se rozšiřoval.

Věděl, že na rozdíl od běžně rozšířeného názoru se ve vakuu bez teploty dá chvíli vydržet. Jsou lidé, kteří to snesli dvě a půl minuty, aniž by utrpěli vážné nebo trvalé poškození. Přesto měl co dělat, aby překonal panickou hrůzu. Nejhorší bylo, že nevěděl, jestli se jedná o iluzi nebo realitu. S výkonnými pumpami a silnostěnnou tlakovou komorou se dá vakuum mezihvězdného prostoru snadno simulovat.

Po chvíli ale v podvědomí zaregistroval, že jeho nohy stále jdou.

„Dýchejte zhluboka, John!" zavolal Rhodan a s uspokojením zjistil, že slyší nejen svůj hlas, ale i ozvěnu od sten.

Najednou se silueta Skoarta zapotácěla. Rhodan i Marshall k němu současně přiskočili a podepřeli ho. Navzdory jeho značné váze jej pomalu vlekli mezi sebou.

Po několika metrech se šero opět změnilo v naprostou tmou, ale náhle se rozsvítilo. Oba muži pustili Skoarta, který se zaduněním upadl na zem. . „Co...?" zeptal se užasle Marshall.

„To jako má být všechno?"

Velký administrátor se rozhlédl. Nebyli v původní hale, ale v docela obyčejném rozvodném sále, jaké jsou i v pozemských stavbách odpovídající velikosti. Transmitter je asi přemístil v okamžiku, kdy Skoarto ztratil vědomí.

„Ta komnata možná zná i jiné hrůzy," poznamenal Rhodan.

„Pravděpodobně jsou řízené automaticky a protože byl Skoarto považován za nejodolnějšího z nás, měli jsme se patrně zhroutit

dřív než on,"

„Vy . . . vy jste mě dostali ven?" zeptal se Skoarto přerývaným hlasem, když se probрал z bezvědomí.

„A co byste myslel?" odpověděl Marshall otázkou. „My Pozemšťané rádi pomáháme druhým."

„A jste velmi neohrožení," prohlásil vážně Skoarto. „Děkuji vám."

„Na jedno jste zapomněl," dodal Rhodan. „Máme naspěch. Řekněte nám rychle, kudy dál. Rádi bychom na nějaký Čas opustili toto pohostinné místo."

„Přál bych si, aby moji Skoarové byli jako vy. Dokázal bych Budovatelům centra, že nemohou jednoduše porušovat systém zařazování."

To už šel postranní chodbou. „Dál se jde tudy. Neručím za to, jestli nás nečeká nějaká past. Jak znám úskočné Kurluxe, určitě tu něco bude."

Rhodan a Marshall na sebe pohlédli. „Za těchto okolností bych rád informoval svou loď. Prosím vás, doved'te nás k nějaké silné vysílači."

Černá bytost se zasmála, „Pojd'te za mnou. Na tuhle možnost Kurluxové určitě nemysleli."

Na svých krátkých sloupovitých nohou zabočil do další postranní chodby a po zhruba sto metrech se zastavil a rozkopř dveře. Překvapením se zastavil.

„Jak je to možné? Nikdo tu není! Jak jste mohl vědět, že není riskantní proniknout k vysílači, Rho Dane?"

„Protože nás tady vůbec podceňují," podotkl Rhodan.

John Marshall mezitím vešel do malé radiostanice a rozhlédl se. Než k němu přistoupil Rhodan, už otáčel knoflíky hyperkomu.

„Považuji za jistější použít hyperkom, pane," řekl. „Jaký signál mám odeslat? VPPT?"

Protože se všechny vysílače všech národů v principu podobají, neměl nejmenší obtíž v odeslání zprávy.

„Hotovo, pane," ohlásil.

„Nastavte opakování po půl minutě," nařídil Rhodan a v neuvědomělé reakci zaklonil hlavu, jako by nahoře mohl vidět obrovskou kouli vlajkové lodi.

Signál VPPT byl stejně jako další signály domluvený s Atianem a Dantonem. Znamenal, že zatím je všechno v pořádku a aby CREST IV přilétl k planetě Truktan, pokud nejpozději do tří hodin

nepřijde další zpráva. V tom případě měl Atlan vypálit demonstrativní salvu a po ní ultimativně požadovat propuštění Rhodana a jeho průvodce.

Když Rhodan vycítil Skoartův tázavý pohled, usmál se.

„To by bylo prozatím všechno. V tomto okamžiku jsme již téměř zvítězili pokud nám do toho nepřijde něco neočekávaného..."

H. G. Ewers

POKOJ TISÍCE HRŮZ

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 339, ISSN 121279900

Z německého originálu Die Kammer der tausend Schrecken, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Anna Štorkánová. Vydal jako svou čtyřtisící stou třicátou první publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.